

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

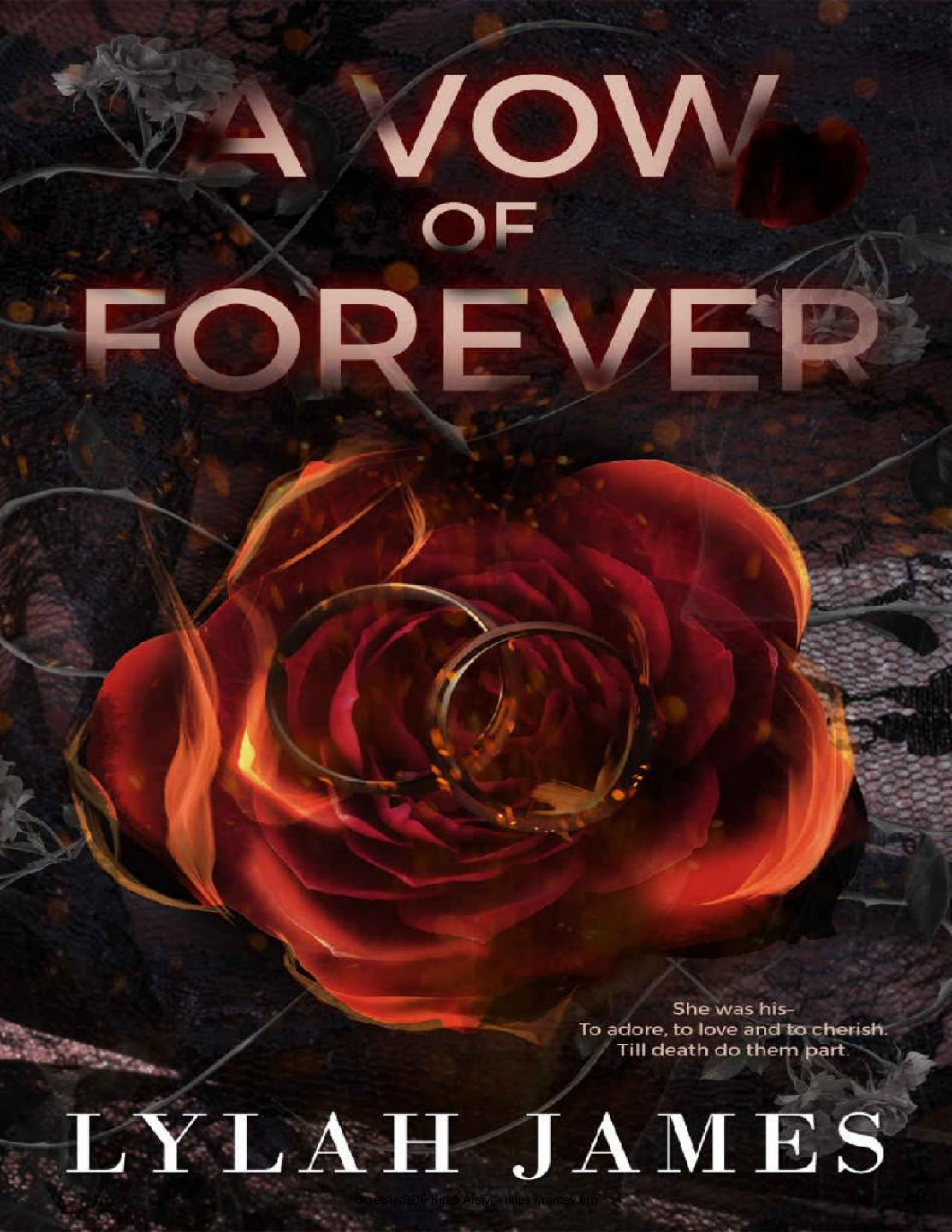
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A VOW OF FOREVER

She was his-
To adore, to love and to cherish.
Till death do them part.

LYLAH JAMES

SONSUZ UK YEMİNİ

Nefret Yemini romanı

LYLAH JAMES

***Bu roman, Killian'ın ve
Julianna'nın hikayesi. NEFRET YEMİNİ, SONSUZLUK
YEMİNİ'nden önce okunmalıdır.***

SONSUZLUK YEMİNİ

Telif Hakkı © 2021 Lylah James tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin ve yazarın önceden yazılı izni olmaksızın, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, hiçbir biçimde veya hiçbir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, dağıtılamaz, geri alma sisteminde saklanamaz veya tanıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

BİRİNCİ BÖLÜM

Juliana

Koridorda son kez yürüdüğümde, kırık dökük bir haldeydim.
Killian'a son kez yemin ettiğimde kendimi yok ediyordum.
Kulağıma nefret yeminleri fısıldadıktan sonra ve birlikteliğimizi
mühürlemek için bir öpücük bile vermeden beni mihrapta terk etmişti.
Peçemi bile kaldırmadan. Şehitlik yolunda, hak ettiğimin bu olduğunu
düşündüm. Killian'ı benden nefret etmeye ittim... kendi bencil nedenlerim
için.

Günahlarımın
kefareti için.
Kefaret aramak için.

Bağışlama.

Ama arkamda sadece acı ve yıkım bıraktım. Doğru şeyi yaptığımı körü
körüne inanırken yalanlarımla Killian'a eziyet ettim.

İşler nasıl da değişti.

Kaderin işleri karıştırmak gibi bir huyu var, oh ne ala... bizim bozmaya
çok kararlı olduğumuz şeyleri *düzeltiliyor*.

Belki bir kısmet işiydi, belki de başından beri kastedilen buydu...

Kaderlerimizle oynuyordum, bölümümüzü düzeltmeye çalışırken
ikimizin de kalbini riske atıyordum.

Ama bizim aşk hikâyemiz biz doğmadan çok önce yıldızlarda yazılmıştı.
Değiştirmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, Killian ve ben yolumuzu
tekrar birbirimize bulduk.

İlkini asla unutmazsın derler.

İlk aşk. İlk öpücük. İlk dokunuş. *Her şeyin ilki.*

Ve hepsi doğruydı. İlklerimizi asla unutmadık ama şimdi hikâyemizi
yeniden yazmak istiyorduk.

En başından başlayarak.

Yeminimiz.

Bir daha koridorda yürüyeceğimi ya da evlilik yeminimi yenileyeceğimi
hiç düşünmemiştim. Ama Killian'ın başka fikirleri vardı.

*Öpücükleri beni uyandırdı. Kulağımın arkasına bir öpücük kondurdu ve
sonra ağzı aşağılara indi. Dudaklarının yumuşak dokunuşuyla ensem
karıncalandı. "Günaydın," dedi Killian o hırıltılı sabah sesiyle. Beni
kaşıklıyordu*

Arkamdan, göğsünü sırtıma dayadı ve ona doğru kıpırdandığımda, sert uzunluğunun kışımın kıvrımına doğru ilerlediğini hissettim.

"Ne yapıyorsun?" Alay ettim. "Karımı öpüyorum."

Yüzümü görememesine rağmen somurttum. "Beni uyandırdın."

"Seni uyandırdığım için özür dilerim," dedi ve kızarmış tenime karşı sırtışını hissedebiliyordum. "Ama seni öptüğüm için üzgün değilim. Telfi etmem gereken üç yıllık kayıp öpücüklerim var, Prenses."

Bayılıyor muydum? Evet, biraz. Sesindeki hayranlık duygusu kalbimi eritti. Killian'ın bu yönünü özlemiştim. Bana çok nazik davranan romantik yanını. Üç yıllık nefret ve sonunda eski Killian'ıma kavuşmuştum.

Güçlü kolu etrafımda kıvrıldığında ve eli göğsüme doğru kaydığında istemsiz bir ürperti duydum. Göğsümü kavradı, nazikçe sıktı ve ben kendimi durduramadan dudaklarımdan bir inilti kaçtı.

"Hassas mı?"

Sıkı meme ucumu parmaklarının arasında yuvarladığında yanıt olarak nefes aldım. "Evet. Dün olduğundan daha hassaslar."

Kocam beni sırtüstü yatırmadan önce omurgamdan aşağıya doğru öptü ve açık kalçalarımın arasına yerleşti. Küçük bebekimin çıkıntısını avuçladı, zar zor çıkıyordu ama oradaydı. Görünüyordu ve yaşamla birlikte hafifçe şişmişti.

Killian bana sırtıttı ve kendimi bir kez daha onun karanlık yatak odası gözlerinde kaybolmuş buldum. Tanrım, sert ve yakışıklıydı. Burnu hafifçe eğri, kaşları kalın ve kirpikleri uzundu - kesinlikle onları kıskanıyordu. Dudakları dolgundu ve kaba kirli sakalının altında sinsi bir gamzesi vardı.

Bu adamla çok şanslıydım.

"Neden böyle gülümsüyorsun?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak.

"Sen neden öyle sırtıyorsun?" Ben de karşılık verdim.

Elleri kalçalarımın etrafında kıvrıldı. "Çünkü her sabah sana sarılıp seni öpebiliyorum."

"Bu oldukça sevimsizdi, Spencer."

Killian, "Üç yıl boyunca yalnız ve üşüyerek uyandım," diye mırıldandı. "Daha fazla vakit kaybetmeyeceğim Bayan Spencer."

Kalbimin tekrar kırılmasının mümkün olduğunu düşünmüyordum, ama tam orada - sözleri ve gözlerinde saklamak için çok uğraştığı azap - beni öldürdü.

"Ben çok-"

Dudakları dudaklarıma çarptı, kalp kırıklığımlı susturdu ve kelimelerimi yuttu. Dilini alt dudağımda gezdirerek benimle alay etti. Dudaklarım onun için ayrıldı ve sonra tadı ağızımı istila etti. Öpücük sinirlerimi titretti ve vücudumdaki her hücrenin sonunda canlandığını hissettim.

Şefkatli bir özür öpücüğü.

Yavaş bir bağışlama

öpücüğü. Hassas bir

merhamet öpücüğü.

Hayali bir yumruk kalbimi sıkarken sendeleyerek nefes aldım. Hayatıma devam etmenin, yeni bir başlangıç yapmanın kolay olacağını düşünmüştüm ama bu bir peri masalı değildi. Yalanlarım ikimize de tarifsiz acılar vermişti ve bu acılar öylece unutulamazdı. Hikâyemizin sayfalarına sonsuza dek kazınmıştı, mutlu sonumuzu bulmadan önce bir tren enkazı gibi bir bölüm.

"Evlen benimle," diye dudaklarıma yapıştı. Kafam karışmıştı, geri çekildim.

"Ne?"

"Evlen benimle," diye tekrarladı Killian. "Tekrar evlen benimle." "Killian," diye nefes aldım.

Sol elimi kavradı ve elimin arkasını ağızına götürmeden önce parmaklarımızı birleştirdi. Dudakları neredeyse dört yıl önce bana verdiği nişan yüzüğünün üzerinde gezindi. "Hikâyemizi yeniden yazmak istedin, değil mi?"

Suskun bir şekilde başımı salladım.

"O zaman ikinci bir düğün yapmalıyız, bu sefer düzgün yeminlerle. Nefret yok. Numara yok. Yalan yok. Gerçek bir düğün, Julianna."

"Gerçek bir düğün," diye fısıldadım.

Killian bana gerçek bir gülümseme verdi. "Gerçek bir düğün," diye kabul etti. "Süslü bir şey istemiyorum."

"Ben de öyle."

"Düğünü burada, adada yapmak istiyorum," dedim, yarı yarıya reddetmesini bekleyerek.

Eğildi ve dudağını yaralı yanağıma bastırdı. Onun dokunuşuyla nefesim kesildi ve yaralarım karıncalandı. "Katılıyorum. Yarın mı?"

"Yarın mı?" Ciyak ciyak bağırdım. "Nasıl-

"Daha fazla beklemeyeceğim. Bugün talep edecektim ama bir elbise seçmeniz gerekecek." Dudaklarının köşesi kıvrıldı. "Yani yarına razı oluyorum, o kadar. Daha fazla beklemeyeceğim."

"Aceleyle gerek yok, Killian. Biz zaten evliyiz," diye açıklamaya çalıştım ama başını sallıyordu.

"Kağıt üzerinde, evet. Ama evliliğimiz benim içimden gelerek söylediğim yeminlere dayanıyor. öfke ve nefret. Bu yeminler artık geçersiz. Hikâyemizi yeniden yazmak istiyorsak, işe yeminlerimizden başlamalıyız Prenses."

Dün evlenme teklif ettiğinde, süslü bir şey değildi. Ama benim için yeterliydi. *Bizim için yeterliydi.*

Ve şimdi koridorda yürümeye hazırlanıyordum. İkinci kez. Gerçek bir düğün, gerçek yeminlerle.

"İşte oldu. Hepsi bitti," diye duyurdu Mirai beni düşüncelerimden kopararak. Yanıma geçti, böylece ikimiz de aynaya bakıyorduk. Makyajım istediğim gibi minimaldi; Mirai mükemmel bir iş çıkarmıştı ve yara izlerim fondöten katmanlarının altında daha az belirgin görünüyordu. Onlar hakkında tam olarak bilinçli değildim ama yara izlerim her zaman o geceyi hatırlatıyordu.

Gracelynn'in ölümünü sürekli hatırlatan çirkin bir şeydi.

Kız kardeşim öldü ve ben bir şekilde hayatta kaldım.

Ben kendi mutlu sonumu
yaşarken, o kendi mutlu sonunu
kaybetti.

Yalnız bir gözyaşı yaralı yanağımdan aşağı kaymadan önce görüşüm bulanıklaştı. Tanrım, onu özlemiştim. Özellikle de *bugün*. Kolay gülümsemesini ve derin kahkahalarını özledim. Kız kardeşimi özledim, açık ve net.

Babamın incinmiş egosu kız kardeşimin sonsuza dek mutlu olmasını elinden aldı. Doğmamış çocuğunu ve aşkını. Benden nefret etmesine rağmen, her zaman onun ayrıntılı cinayet planlarının kurbanı olmam gerekirken, gerçek kızının kayıp olması ne kadar adaletsizdi.

Sonunda anılara, Gracelynn'i kaybetmenin acısına karşı hissizleşeceğimi düşünmüştüm - ama yanılmışım. Acı hiç azalmadı. İstirap hiç azalmadı. Suçluluk duygusu hiç hafiflemedi. Kalbimde hâlâ ağırlığını koruyordu ve kâbuslarım bunu sürekli hatırlatıyordu. O gecenin ıstırabı; bu anılarla yaşamamanın çaresizliği; onsuz devam etmenin kederi.

"Julianna!" Mirai uyardı. "Makyajını mahvedeceksin."

Gözyaşlarımı silerken bir yandan da nefesinin altında mırıldanıyordu. "Bugün ağlamak yok, lütfen."

"Ben sadece-" Gözyaşlarımda boğuldum ve ağlamamı yuttum. "Üzgünüm, haklısın. Bugün ağlamak yok."

"Bugün mutlu bir gün."

Onun şefkatli gülümsemesi karşısında kalbim kabardı. "Bugün mutlu bir gün," diye onayladım.

Mirai bir adım geri çekildi ve beni tepeden tırnağa süzdü. Onaylamak için dilini şaklattı ve başını salladı. "Yalan söyleyemem, bu elbiseyi diğerinden daha çok sevdim."

Benim gelinliğim ilk düğünümde giydiğim abartılı gelinliğe kıyasla daha sadeydi. Dün Killian bir gelinlik tasarımcısının yirmiden fazla gelinlik seçeneğiyle Ada'ya gelmesini sağlamıştı. Hepsi basitten abartılı güzelliğe kadar çeşitlilik gösterse de sadece bir tanesi gözüme çarptı.

Seçtiğim elbise şeffaf dantel ve kat kat tüllerden oluşuyordu; bedeni ve uzun kolları boyunca uzanan minik çiçek motifleri ise tuhaf bir dokunuş katıyordu. Elbisenin gövdesi de seksi illüzyon yakayı tamamlayan tüllerle incelikle süslenmişti. Zarif ve güzel.

Umarım Killian bu elbiseyi beğenmiştir. "Düğünden önce gelini göremezsin" ritüelini yapıyorduk ve o kızginken -tabii ki kızgındı- Emily ve Mirai ona karşı birlik olmuş ve onu yatak odasının dışına kilitlemişlerdi.

İlk bir saat boyunca kapıyı yumrukladı. Birkaç kez küfretti. Sonra kapıyı açmam için beni tatlı dille ikna etmeye çalıştı... Bu işe yaramayınca tekrar küfretmeye başladı.

Bir süre sonra, Killian sonunda pes etti. Ya da ben öyle düşündüm.

Telefonuma bir mesaj geldi ve gözlerimi devirdim. "Hiç pes etmez mi?" Mirai mırıldandı.

Makyaj masasından telefonumu aldım ve aslında Killian'ın bana mesaj attığını gördüm. Dudaklarıma baş döndürücü bir gülümseme yayıldı. "Sanırım değil."

Killian: *Beni içeri al.*

Ben: *Neden?*

Bir öpücük istiyorum.

Bu Killian'ın mesaj atarak kapıyı açmam için beni ikna etmeye çalıştığı ilk sefer değildi. Birkaç saat önce bana müstehcen mesajlar göndererek ve beni tahrik ederek adil oynamamaya karar verdiğinde neredeyse başarıyordu.

Hamile olduğum için libidom her zaman yüksekti. Bu yüzden amacının, dokunuşu için beni heyecanlandırarak ona gelmemi sağlamak olduğunu çabucak anladım.

Mirai beni odadan gizlice çıkmaya çalışırken yakalamasaydı neredeyse kazanıyordu.

Ne Killian ne de ben batıl inançlara inanırdık. Ama bundan sonra kötü şanstın kaçınabileceksen, bunu riske atmazdım.

Beni mihrapta öpebilirsin.

Bir öpücükten fazlasını istiyorum. Bunu mihrapta yapamazsın.

Artık o kadar kötü sırtıyordum ki yanaklarım acımaya başlamıştı. Son dört yıldır o kadar dokunuştan, o kadar sevgiden mahrum kalmıştım ki Şimdi her küçük ilgiye bayılıyorum. Romantik Killian benim en sevdiğim Killian'dı.

Ben: *Bunu düğünden sonra yapabilirsin.*

Berbat ettim.

Ben: *Ne demek istiyorsun?*

Killian: *Seni gelinliğin içinde, koridorda bana doğru yürürken hayal ettim... ve sonra o gelinliği üzerinden yırtıp atmanın ve seni en sevdiğim tatlı gibi yemenin ne kadar iyi hissettireceğini hayal ettim. Şimdi sikim ağrıyor.*

Beni öldürüyorsun, Prenses.

Ben: *Birincisi, hayal gücünün bu kadar çılgınca çalışmaya karar vermesi benim suçum değil. İkincisi, elbisemi yırtmayacaksın. Kızacağım ve umutsuzca istediğin gibi evliliğimizi "tamamlamak" yerine yerde uyuyacaksın.*

Killian: *Beni içeri alın. Lütfen.*

Ben: *Lütfen demenin gerçekten davana yardımcı olacağını mı düşündün?*

Evet?

O tek kelimelik mesajda sesi o kadar umutluydu ki, kapıyı açmamı beklerken somurttuğunu hayal ettim. Hızlıca bir mesaj yazarken dudaklarımdan bir kıkırdama kaçtı.

Ben: *Sabır bir erdemdir.*

Ben *erdemli* falan *değilim*.

Ben: *Seni seviyorum.*

Ben *de seni seviyorum. Şimdi, geç bir öğle yemeği için kedi alabilir miyim?*

Ben: *Akşam yemeği.*

Killian: *Öğleden sonra atıştırması mı?*

Ben: *Akşam yemeği.*

Killian. *Lanet olsun.*

Mirai boğuk bir öksürük çıkardı ve aynada gözleriyle karşılaşmadan önce telefonumu makyaj masasının üzerine bıraktım. Yanakları pembeye boyanmıştı ve gülümsemesini bastırıyordu.

Bana attığı bilmiş bakış karşısında boynumdan yanaklarıma doğru bir kızarıklık yayıldı. "Mesajlarımı mı okuyordun?"

"Hayır."

Gözlerimi kısarak ona şüpheyile baktım. "Yalancı."

"Öğleden sonra atıştırmalığını kabul etmeliydin."

"Öğleden sonra atıştırması mı?" Emily elinde beyaz duvağımla telaşla odaya girdi. "Aç mısın? Sana atıştırmalık bir şeyler hazırlayabilirim."

Mirai, "Julianna'yı bilmem ama bence Killian kesinlikle aç," diye mırıldandı.

Aman Tanrım.

Sessiz bir nefes verdim ama Emily'nin haberi yoktu, Tanrı'ya şükür.

Mirai büyükannesinden beyaz, dantel duvağını aldı ve yanıma geldi. "İşte burada."

"Teşekkür ederim." Gülümsemem genişledi. "Bana yardım edebilir misiniz?"

Aynanın karşısına geçtim ve Mirai, Emily'nin minik kristallerle süslediği muhteşem el yapımı yaprak tacı ile duvağı başımın üzerine sabitledi.

bana düğün hediyesi olarak yaptı. Düğün kıyafetimdeki tek ışıltılı şeydi.

Pahalı takılardan vazgeçmişim, sadece basit bir inci takmışım. Bu benim Selene'den *ödünc aldığı bir şeydi*. Annemin ölümünden sonra sahip olduğum tek anne figürü oydu. Ve Gracelynn gittiğinde, adaya gelene kadar Selene benim tek arkadaşımды.

Geçen yıl Selene hayatımda pek yoktu ve onu özlemişim. Bir Daha sonra bir telefon görüşmesi ve birkaç ayarlamadan sonra ikinci düğünüme gelebildi.

"Selene nerede?" Mirai'nin duvağını düzenlemesine yardım ederken Emily'ye sordum. "Düğünden önce son bir kontrol yapıyor." Gözlerimin içine baktı.

cesaretlendirici bir şekilde gülümsedi. "Tüm düzenlemelerin düzgün yapıldığından emin olmak için ve sonra hazır olacak."

Artık her şeye sahiptim. İstedğim her şeye; hayalini kurduğum her şeye. Gerçek bir baba - Gideon. Emily ve Mirai benim arkadaşlarımdı. Selene annelik gülümsemesiyle buradaydı. Kocam beni seviyordu. Tek eksiğim...

Gracelynn.

Göğsüm sıkıştı ve nasıl olduğunu düşünmeyi reddederek başımı salladım. *incindim.*

Titrek bir nefes alarak yansıma gülümsedim. Sonunda gerçek bir düğün yapacaktım ve bugün mutlu bir gündü. Killian bundan emindi. Böyle neşeli bir günde bu kadar *kasvetli* davranarak her şeyi mahvedemezdim.

Bir saat sonra kendimi kalenin arka tarafına açılan kapının önünde buldum. Babamın bakışları benimkilere kaydı, beni yakından incelerken başını yana eğdi. "Biraz gergin görünüyorsun."

"Sence Killian gergin mi?"

Kıkırdadı. "Tam olarak değil. Sadece sabırsız."

"Tabii ki öyle," diye mırıldandım. "Beni tekrar mihrapta bırakmadığı sürece."

Babam kaşlarını çattı. "O yapmaz-"

"Şaka yapıyorum," demekte gecikmedim. "Yapmayacağını biliyorum. Bu sefer değil. Bu konuda endişeli değilim. Aslında neden endişelendiğimi de bilmiyorum. Zaten yasal olarak evliyiz ve sadece yeminlerimizi tekrar ediyoruz. Ama sanırım... evet, sadece *biraz* gerginim ve çok heyecanlıyım."

"Bir gelinden de bu beklenir zaten," diye onayladı başını sallamadan önce, dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Killian bugün herkesi çıldırttı. Hiç de iyi bir arkadaş olmadı."

"Hastaneden döndüğümüzden beri yanımdan hiç ayrılmadı," dedim savunmacı bir tavrıla.

Bu doğruydı, Killian hastanede uyandığımdan beri etrafımda dolanıyordu. Ameliyat başarılı olmuş olabilir ve kurşun fiziksel bir yara izi bırakmış olsa da, Killian'ın travmasıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi. Yanımdan neredeyse hiç ayrılmadı.

O zamandan beri bazı geceler uyandığımda onu soğuk terler içinde ve ona ulaşamadığım bir kâbusun içinde buluyordum.

"Erkeğin nefes almanıza izin vermesi gerekir. Onun aşırı korumacılığı sonunda sizi boğacaktır."

Parmaklarımı dirseğinin kıvrımına doladım. "Benim için sorun değil." "Bunu şimdi söylüyorsun." Babam alay etti.

"Beni bir kez kaybetti ve neredeyse *tekrar* kaybediyordu," diye açıkladım. "Sanırım neden gözünün önünden uzun süre ayrılmama izin vermediğini anlıyorum."

Yarım gülümsemesini fark edince duraksadım. "Neden öyle gülümsüyorsun?"

"Onu savunduğunu görmek hoşuma gidiyor Jules," dedi yavaşça, gözlerinde aynı şefkatli bakışla. "O seni seviyor ve senin de onu sevdiğini biliyorum. Evliliğiniz zorlaştığında buna tutun."

Boğazım ağır duygularla daraldı ve babama yavaşça başımı salladım.

"Hazır mısın?" diye sordu bana karşı her zaman kullandığı o babacan ses tonuyla. "Hazırım," diye fısıldadım kapıyı açtığında ve ilk adımımızı attığımızda

Dışarıda.

Güneş parlaktı, öğleden sonra gökyüzündeydi ve kendi titrek nefesim dışında müzik yoktu. Çıplak ayak parmaklarımı çimlere soktum, çünkü yağmurdan sonra hafif nemi hissettim.

Aman Tanrım.

Her yerde çiçekler vardı.

İlk fark ettiğim şey buydu ve sonra gözlerim onu yakaladı.

Killian.

Çiçekli koridorun sonunda, Elias'ın Arabella için yaptırdığı kubbeli çardağın altında duruyordu. Arkasını döndü ve gözlerimiz buluştu.

Zaman yavaşladı.

Kalbim göğsümde öyle yüksek sesle çarpıyordu ki herkesin duyabileceğini o. sanıyordum.

Bir saniye geçti.

Kocama doğru topallayarak yürüdüm. Siyah bir takım elbise giyiyordu. Her zaman giydiğini giymişti ve dağınık görüntüsünden parmaklarını saçlarında çok fazla gezdirdiği anlaşıyordu.

Killian koridorda ona doğru yürüdüğümü görünce şaşkınlığını tamamlamış görünüyordu; tamamen ve tamamen *şaşkına dönmüştü*. Onu izledim

Yüz ifadem huysuzluktan huşu ve hayranlığa dönüştü. Koridorda son kez yürüdüğümde Killian arkasını dönme zahmetine bile girmemişti ama bu sefer...

Haklıydı; eğer hikâyemizi yeniden yazmak istiyorsak, başlamamız gereken yer burasıydı. Yeminlerimiz.

Ona yaklaştıkça kalbim daha da hızlanıyordu. Sonunda bir kol mesafesine geldiğimizde midem çırpındı ve alçaldı.

Killian sanki beklemek için sabırsızlanıyormuş gibi basamaktan indi ve yanıma geldi. Kolunu belime dolamadan önce babama "Onu yakaladım," dedi.

"Öyle mi?" diye sordu babam; sesi daha önce hiç duymadığım kadar ciddiye.

Killian'ın kolu bana sıkıca sarıldı. "Onu *o zaman* aldım. *Şimdi* ve son nefesime kadar ona sahibim."

"Sesin çok kibirli geliyor, evlat."

"Kızınıza duyduğum aşk konusunda kendime yeterince *güveniyorum*." Sesi, tüylerimi diken diken edecek şekilde derinleşti. "Ben bir Geçmişte hata yaptım ama bu sefer gitmesine izin vermeyeceğim."

"Ben de bunu duymak istiyordum." Babam sonunda beni bıraktı ve Killian'a doğru eğildim, kokusu beni sıcacık ve baş döndürücü yapıyordu.

Dudaklarını şakağıma bastırdı ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Ranunculi, ha," dedi Killian.

Buketime baktım ve başımı salladım. "Çiçeklerimiz. Özellikle beyaz ve pembe Ranunculi istemiştin."

Merdivenlerden çıktık ve süslü çardağın altında, yaşlı ve yarı kel rahibin önünde durduk. Bizi kucaklayarak nazıkçe gülümsedi. "Bugün burada toplanmış bulunuyoruz-"

Rahip konuşmaya başladığında Killian ve ben yüzümüzü birbirimize döndük. Onu duyabiliyordum, ama sesinden sözlerine bir anlam veremiyordum.

Kalbim. Ellerim nemli ve omurgamda hafif bir karıncalanma vardı.

Kocam bir saniye bile kaybetmeden duvağımı kaldırdı ve sonra Nefes alamadan, gözümü kırpamadan dudakları dudaklarımdaydı. Beni sertçe öpüyordu. Beni açlıktan ölüyormuş gibi öpüyordu. Sanki boğulan bir adammış ve yaşamak için bu öpücüğe ihtiyacı varmış gibi, sanki dudaklarım onu yaklaşan bir felaketten kurtarabilirmiş gibi öpüyordu. Killian şok olmuş nefesimi yuttu ve beni daha sert öptü, nefesimi ciğerlerimden çaldı ve kendi nefesini boğazımdan aşağı boşalttı.

"- Öpücük yeminden sonra, Bay Spencer."

Rahibin sesi bizi böldüğünde dudaklarımız birbirinden ayrıldı ve tüm vücudum utanç içinde kızardı.

"Bekleyemedim," dedi Killian, dudakları hâlâ benimkilerin üzerinde, çok yakındı. "Gördüğünüz gibi, ben ne sabırlı ne de erdemli bir adamım."

Yaşlı adam bıkkın bir iç çekti. "Artık törene devam edebilir miyiz?"

"Bekle," dedi kocam. Yüzümü kocaman ellerinin arasına aldı ve önce dudaklarıma basit bir öpücük kondurdu, sonra da sert bir öpücük kondurdu ve sonunda çekip gitti. Nefes nefese kalmıştım ve ağrım vardı ve Killian sırtıyordu. "Tamam, artık hazırız."

Rahip tekrar konuşmaya başladı ve evliliğin anlamından - karı koca arasındaki kutsal bağın öneminden - bahsetmeye başladığında onu duymazdan geldim.

"Sen, Killian Spencer, Julianna'yı alıyor musun?"

"Ben kendi yeminimi etmek istiyorum," diye araya girdi

Killian. "Peki, tamam. Devam et."

Killian'ın elleri benimkilerin etrafında sıkılaştı ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. Yüzünü ciddi bir ifade kapladı. "Sana o nefret yeminlerini ettiğim gün için hep pişmanlık duydum, keşke onları geri alabilseydim çünkü o sözlerin seni ne kadar incittiğini çok iyi biliyorum."

Başımı salladım, gözlerim akmayan yaşlarla dolmuştu. "Ben de seni incittim," diye fısıldadım.

Killian'ın dudakları kalbimi kıran acı tatlı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Bugün seni karım olarak almak istiyorum - ilk seferinde olması gerektiği gibi. Uygun yeminlerle," dedi Killian, sesi derin ve sert duygularla kalındı. "Seni koşulsuz seveceğime, her gün onurlandıracağıma, gözyaşlarını sileceğime ve seni daha çok gülümseteceğime söz veriyorum. Seni güldüreceğime

üzgün olduğunda, acı çektiğinde sana sarılmak ve kendini sevemediğinde bile seni sevmek için. *Seni seçiyorum, Julianna.*"

İşte oradaydı. Hikâyemizin yeniden yazılması gereken kısmı. Ona beni seçmesi için hiç şans vermediğim kısım. Geçmişte, bunu seçimini elinden aldı. Bir aptal ve acımasız bir aşık gibi elinden aldı. Ve şimdi, o beni seçiyordu. Her şeye rağmen. Her şeye rağmen. Tüm acıları ve yalanları geride bırakarak - sırları ve manipölasyonları, Killian beni karısı olarak seçiyordu.

Konuşmaya devam ederken sesinde çok büyük bir inanç vardı. "O zaman da seni seçmiştim, şimdi de seni seçiyorum ve hayatımızın geri kalanında da seni seçeceğim. Seni seçtim çünkü sen tanıdığım en güçlü kadınsın. Sen

Çirkin ve acımasız olan her şeyle savaştın ve bir de sana bak - canlı ve savaşıp çıktın, küllerinden doğdun ve şimdiye kadar gördüğüm en *güzel* kadınsın. Seni seçiyorum çünkü kalbimi mutlu ediyorsun. Seni seçiyorum çünkü ruhun saf. Seni seçiyorum çünkü sen benim için yaratılmışsın. Bu evliliğin yürümesi için elimden gelen tüm çabayı göstereceğime ve sana en iyi halimi sunacağıma söz veriyorum. İyi günde, kötü günde, sana en iyi halimi vereceğim.

Çünkü sen daha azını hak etmiyorsun, Prenses. İkimiz de yaşadığımız sürece, iyi ya da kötü, hastalıkta ve sağlıkta, zenginlikte ve fakirlikte senin yanında olacağım. Bugün ve her gün benim biriciğimsin. Seçiyor musun? Beni seçiyor musun? Beni kocan olarak kabul ediyor musun?"

Kendimi durduramadan boğazımdan boğuk bir ses çıktı. Sesimi bulamayınca başımı salladım. "İstiyorum," dedim sessizce ve sonra daha yüksek sesle, daha emin bir şekilde. "İstiyorum, Killian. Seni seçiyorum."

"Kendi yeminini etmek ister misin?" Rahip bana sordu.

"Evet," dedim. "Ben Julianna Spencer, sen Killian Spencer'ı hayatım boyunca ve sonsuza dek kocam ve ortağım olarak seçiyorum. Seni her zaman onurlandıracağıma, seveceğime, rahatlatacağıma, cesaretlendireceğime ve bizden asla vazgeçmeyeceğime yemin ederim. En iyi ya da en kötü anlarımızda bile senin eşin ve en iyi arkadaşın olacağım. Umutlarını ve hayallerini paylaşacağım. Bizi her zaman ilk sıraya koyacağıma, zaman zorlaştığında her zaman *bizi* seçeceğime söz veriyorum. Beni kızdırdığında bile seni seveceğim. Kavgaya etsek bile seni seveceğim, çünkü biliyorum ki

Günün sonunda, her zaman birbirimizi teselli edeceğiz. Senin için savaşa gideceğim. Senin için dünyayla savaşacağım ve evlilik hem çirkin hem de güzel olduğu için, seninle birlikte çirkin ve güzel olanın içinden geçmeye yemin ediyorum. Daha iyi, daha kötü, daha zengin, daha fakir, hastalıkta ve

sağlıkta, ölüm bizi ayırana kadar. Beni karın olarak kabul ediyor musun?"

Yeminimi bitirdiğimde ağlıyordum ve Mirai'nin makyajımdaki güzel çalışması muhtemelen berbat olmuştu.

Killian ciddiyle, " l m bizi ayırana dek yapacağım," diye yemin etti.

Y z klerimizi takarken kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Siyah altın yüzüğü onun parmağına geçirdim ve sonunda kendimi huzurlu hissettim.

Gerçekten.

Başardık.

Yeni bir sayfa... eskisini kapattığımız gibi. Ama bu bir son değildi. Sadece başlangıçtı.

Bu bölümde sıkıcı bir kalem ya da güzel bir mürekkep kullanılmadı. Ama onun dudakları benimkilerle buluşurken ve  p şmelerimiz paragraflara dönüşürken her kelime dillerimizden döküldü.

Kalp atışları benimkiyle eşleşti.

Ve hikayemiz için m kemmek bir sayfaydı.

İKİNCİ BÖLÜM

Julianna

Dudaklarımız ayrıldı ve ben sersemlemiştim, aklım başımdan gitmişti. Beni kollarına aldı ve dikkatlice götürürken kalbim hızla çarpıyordu. Özenle. Sanki kollarında en değerli yükü taşıyormuş gibi. Misafirlerimiz güldü ve Killian? *Sırıtiyordu.*

"Resepsiyonumuzu beklemiyorum," dedi küstahça. "Bu gece nefis bir şekilde becerileceksin, Prens. Yeterince bekledim."

"Sadece on iki saat bekledin," diye karşılık verdim ama bunun gerçekten de yeterince uzun olduğunu inkâr edemezdim.

"On iki *lanet* saat."

Gözlerimi devirdim ve karnım tekrar çırpınmaya başladı. Karnımı avuçladım, hamile karnımın minik şişliğini okşadım. Bebek miydi?

Hayır, bunun için çok erkendi. Daha on bir haftalık hamileydim. Yani o çırpınma kesinlikle karnımdaki kelebeklerdi. Hayır, tam bir hayvanat bahçesi idi. Kocam beni bayılttı. *Tekrar.*

Killian beni içeri taşıdı ve merdivenlerden odamıza çıkardı. İçeri girdiğimizde ayağa kalkmama izin verdi ve takım elbise ceketini neredeyse yırtıp ayaklarımızın dibine bırakırken titreyen bacaklarımın üzerinde durdum. Siyah gömleği

Sonra da takım elbisesinin ceketini yere düşürdü.

Bakışlarım onun geniş, kaslı göğsünde ve dalgalanan karın kaslarında gezindi. Vücudu bir sanat eseri idi; spor salonunda saatler ve saatler süren özverinin kanıtıydı. Benim

Çıplak göğsünü sayısız kez görmüş olmama rağmen onu bu şekilde görünce boğazım kurudu. Kocamın vücudunu çok iyi tanıyordum ama her seferinde, tıpkı ilk seferinde olduğu gibi onun için *acı* çekiyordum.

"Soyun Julianna." Sesinde bir uyarı tonu vardı, sanki pamuk ipliğine bağlıymış ve kendini zor tutuyormuş gibiydi.

Kendimi mağrur hissederek çenemi kaldırdım ve dudaklarımı büzerek ona baktım.

"Ya da *sen*

beni soyabilirsin."

O bu kadar küstahça talepkâr olabiliyorsa, ben de tehlikeli bir şekilde cesur olabilirim.

Gözleri karardı ve dudakları seksi bir sırıtışla kıvrıldı. Bana doğru yaklaşırken kemerini çözdü. Öne doğru sinsice ilerleyişi

güven, neredeyse beni avlıyor gibiydi. Vahşi, vahşi bir hayvan avına odaklanmıştı.

Ama ben çok istekliydim.

Bir adım geri çekildim çünkü beni kovalama fikri damarlarımda adrenalin pompalamasına neden olmuştu. Topallayarak fazla uzaklaşamayacağımı bilsem de, bana doğru uzandığında yine de ondan kaçmaya çalıştım.

Parmakları kollarıma değdiğinde göğsünden sert bir ses, bir hırıltı yükseldi ama ben çoktan birkaç adım geri çekilmiştim. Ondan uzaklaşıyordum.

"Julianna," diye yavaşça uyardı.

"Evet?" Çok masumca cevap verdim.

"Yapma bunu."

"Neyi yapmayayım?"

Kaşlarını çattı. "Sana ihtiyacım var." "O zaman beni al."

Killian öne doğru atıldı ve ben ciyaklamaya bile fırsat bulamadan kolu etrafımda kıvrıldı ve beni vücuduna çekti. Parmaklarım çıplak göğsünün üzerinde gezinirken boğazımdan bir kahkaha yükseldi. "Yani sabırsız."

"Velet," diye homurdandı nefesinin altından. "Bunu sana daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim - bir veledi nasıl terbiye edeceğimi bilirim, Prenses."

"Belki yarın. Bu gece nefis bir şekilde becerileceğime söz vermiştin."

"Bu gece, aletimi içinde istiyorum. Hemen şimdi. O daracık amcığınızı sıkarken hissetmeliyim-"

Boğuk bir ses çıkardım ve kıkırdadı, sıcak nefesi yüzümün yan tarafını gıdıkladı. "Kızarmışsın ve titriyorsun."

"Daha az söz, daha çok eylem," diye fısıldadım.

Sırtımı göğsüne yaslayacak şekilde beni çevirdi. Önce duvağım ve tacım çıktı. Sonra eli yanıma gitti ve elbisemin fermuarını yavaşça açtı. "Nasıl istersen, *karıcığım*."

Killian'ın dudakları yumuşak bir öpücükle çıplak omuzlarımı sıyırdı. Bana o kadar şefkatle dokundu ki kalbim sızladı. Bunu özlemiştim.

Onun

dokunuşu.

Öpücükler

i.

O artık evlendiğim zalim adam değildi ama aşık olduğum Killian'dı.

Dudakları güneye doğru ilerledi ve kürek kemiklerimden aşağı doğru dikkatli bir yol çizerek öptü.

Elbisem sırtsızdı, bu yüzden çıplak tenime erişebiliyordu.

"Çok güzelsin, Prenses," diye homurdandı kocam, sesi sert ve çakıllı çıkıyordu.

Keşke onun sözlerine inansaydım. Yüzüm kaşınıyordu, derim kemiklerimin üzerine gerilmiş gibi hissediyordum. "Yara izlerim-"

"Yaralarınla bile çok güzelsin," diye sözümü kesti Killian ben cümlemi tamamlayamadan. Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi. Sanki ben daha yüksek sesle söylemeden tüm güvensizliklerimi biliyordu. "Yara izlerin yüzünden nefes kesicisin."

"Killian," diye nefes aldım.

Elbisemi göğüslerime tuttuğum ellerimin yanlarıma düşmesine izin verdim. Fildişi gelinlik ayaklarımın dibinde birikerek beni neredeyse tamamen çıplak bıraktı.

"Julianna," diye inledi Killian kızarmış tenime karşı. "Sana o kadar aşığım ki tehlikeli bir şekilde saplantıya yakın olmandan korkuyorum."

"Hislerimiz karşılıklı, *kocacığım*."

"Güzel." Parmakları çıplak tenimde, kalçalarımın ve sonra kollarımın gezindi. Tüy kadar hafif dokunuşuyla ürperdim.

Benimle alay ediyordu ve ben de yalvardım. "Dokun

bana." "Nerene dokunmamı istiyorsun?"

"Şu anda ciddi miydi? "Nereye istersen," diye neredeyse yalvardım.

"Aradığım cevap bu değil Julianna. Beni nerede istiyorsun? sana dokunmak için? Söyle bana."

Vücudum çok sıcaktı ve ağrıyordu ve çekirdeğim bacaklarımın arasında titreşiyordu, ona çok muhtaçtım. Düzgün düşünemiyordum. "Ben - dudaklarım. Öp beni."

"Memnuniyetle," dedi, sesi şehvetle boğuklaşmıştı.

Sonra beni ayaklarımın altından çekip kollarına aldı. Beni yatağa bıraktığında bir çığlık attım. Yatağın yanında diz çöktü ve bacaklarımı çekiştirerek beni kenara yaklaştırdı. Parmakları bacaklarımın etrafında kıvrıldı.

Külotu yırtıp çıkarmadan önce dudakları seğirdi.

Killian geniş omuzlarını kalçalarımın arasına sıkıştırdığında nefesim hızla yerini titrek bir inlemeye bıraktı.

Başını yavaşça seksime doğru indirirken gözlerimiz buluştu, orada damlıyor ve ihtiyaçla *titreşiyordum*.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki göğsümden dışarı fırlayacak sandım. Parmakları beni açmadan önce ıslak kıvrımların üzerinde gezindi. Karşılık

olarak titredim.

Titizlikle yavaş hareket ediyordu, sanki onu *hissetmem* için benimle alay ediyordu.

Başparmağı nihayet klitorisimi sıyırdığında inledim. Ben çok Aşırı hassas ve nasırlı dokunuşu beni tamamen çıldırtıyordu. Arzum midemin çukurunda birikti, sıcak ve muhtaç - uyarılmam içimden sızarken, iç uyluklarımı ve çarşafları kapladı.

"Ne yapıyorsun?" Nefes nefese sordum. "Senden dudaklarımı... öpmeni istedim."

"Öyleyim," dedi ağzını seksimin üzerine indirmeden önce. Dudakları etime değdiği anda sırtım yataktan aşağı eğildi ve boğazımdan bir inilti döküldü.

"Vay anasını!"

Göğsü alçak bir hırıltıyla gürlledi ve bunu amıma karşı *hissettim*. Killian sayamayacağım kadar çok kez bana oral seks yapmıştı - ve ben her seferinde nutkum tutulurdu. En çok hangisini sevdiğimi bilmiyordum. Ağzını mı yoksa sikini mi?

Şu anda, onun ağzıydı.

Belki sonra, onun için yalvarırdım-

Dili klitorisimin etrafında döndüğünde ve dişleri o küçük sinir demetini sıyırdığında karnım sıkıştı.

Killian tatlı zamanını ayırıp seksimi yavaşça yaladığında aklım karardı. Dili girişimi yokladı ama içeri itmedi. Bunun yerine yaladı ve emdi. Dokunulmadık hiçbir yerimi bırakmadı.

"Killian," diye boğuldum. Parmaklarım çılgınca bir ihtiyaçla saçlarını kavradı. Ateş damarlarımı yalıyordu ve ben uçurumun kenarında tehlikeli bir şekilde asılı duruyordum, orgazmın uçurumunda sallanıyordum.

Sertleşmiş yumrumu önce dudaklarının, sonra da dişlerinin arasına aldı - acı verene kadar bana eziyet etti ve kaslarım vücudumdan geçen çeşitli hislerle gerildi.

Klitorisimi dudaklarının arasına alarak emdi, dişlerinin bıraktığı acıyı yatıştırdı ve ben de neredeyse hıçkırarak karşılık verdim. "Killian, *lütfen*."

Gözlerim kapandı.

Kocam beni öldürüyordu.

Ve belki de tatlı, tatlı bir ölüm olacaktı.

Ama Tanrım, ihtiyacım vardı.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Bir parmağını içime soktuğunda sırtım yataktan kalktı. Göbeğim zonkladı ve içgüdüsel olarak onun etrafında kenetlendim. Kalçalarım onun etrafında sıkılaştı.

ikinci kalın parmağını içime soktuğunda başını kaldırdı. Parmaklarının etrafında kenetlendim, onu olduğu yerde tutmak için çaresizdim. Hareket etmesi için çaresizce. Beni serbest bırakması için.

"Killian. Killian!"

Dili ve parmakları birlikte çalışıp bana eziyet ederken, inlemelerim çaresiz yakarışlar gibi çınılıyordu.

Zonkladım.

Acıdı. Yine de iyi bir acıydı.

Serbest kalmaya yaklaştıkça dudaklarımı ısırdım ve bunu vücudumun titreyişinde hissettim. Klitorisimde keskin bir acı vardı; gözlerim açıldı ve dudaklarım sessiz bir çığlıkla ayrıldı.

Ağızına ve parmaklarına karşı koydum, orgazmım bir kasırga gibi üzerime yıkıldı.

Dili ıslaklığımı yalayarak beni mahvetti. O da karşılık olarak inledi.

Killian dizlerinin üzerinde bana tapıyordu ve ben tamamen tükenmişim. "Lanet olsun," diye nefes nefese kaldım.

Başını kalçalarımın arasından kaldırdı ve gözlerimiz buluştu - karanlık ve aç gözleri. "Bunun *kutsal bir yanı yok*, Prenses."

"Ben - sen," diye boğazımı temizledim ve iniltimi yuttum. "Dudaklar dedim. Dudaklarımı öpmek için."

Serbest bırakılmamla ıslanan ve parlayan dudakları kıpırdadı.

"Belirtmedin."

"Sen imkansız bir adamsın."

Saçlarını çözdüm ve ellerimi omuzlarına dolayarak onu üzerimde duracak şekilde öne doğru çektim. Killian kalçalarını uyluklarımın arasına yerleştirdi ve ben de ayak bileklerimi uyluklarının arkasına doladım.

Dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi ve sonra dilini ağızımın içine soktu. Gözlerim kapandı ve onu hissetmeyi seçtim. Bu öpücüğü hissetmeyi. Beni öperken dilinde kendi salınımımın tadını alabiliyordum. Sert. Acımasızca. *Her şeyi tüketen.*

Bu.

Bunların hepsi.

Acımasız hatalarım yüzünden kaybettiğimiz onca zamandan nefret ediyordum ama beni böyle öptüğünde umursamadım. Çünkü sonunda tekrar bir araya gelmenin yolunu bulmuştuk. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Elini bedenlerimizin arasında hissettim ve sonra kalın penisi göbeğime doğru bastırmaya başladı. Uzunluğunu kıvrımlarımda yukarı ve aşağı ovuşturdu, kendini meyve sularıyla kapladı.

Ucu klitorisime bastırdı ve titreyen bir nefes aldım.

Killian yavaşça içime girdi ve beni tamamen doldurdu. Çekirdeğim sert girişin etrafında sıkıştı ve duvarlarım onu karşılamak için uzunluğunun kalınlığı etrafında gerildi.

Tekrar içeri itmeden önce tamamen dışarı çekti. Sırtım yataktan kalktığında vücudunu benimkinin üzerine indirdi ve beni tekrar yatağa bastırdı.

"Killian," diye nefes aldım. Bacaklarımdan arası zonkluyor, ısrarlı bir ihtiyaçla atıyordu.

Kocam hızını buldu, her hamlesi boğazımdan umutsuz bir inilti çıkarıyordu. Homurtuları derin ve ilkeldi, içimdeki doyumsuz arzuyu besliyordu.

Ellerim sırtına doğru kaydı, tırnaklarım derisini kazıyordu. Sırtını tırmaladım ve bir an için herhangi bir iz bırakıp bırakmadığımı bile umursamadım.

İtti. "Beni öldürüyorsun," diye inledi. *İt.* "Ne kadar ıslak olduğunu duyuyor musun, Prenses?" *İt.* "Amin benim için yaratılmış. Benim sikim için yapılmış." *İt.* "Çok güzel."

Her sert vuruşunda leğen kemiği klitorisime sürtünüyordu ve ben onun altında kıvranıyordum.

"Benim," diye homurdandı.

Nefesim sığlaştı. "*Killian.*"

Bir ve iki kez içime pompaladı. "Gel. Siktir, bebeğim. Sana ihtiyacım var."

Vücudum gerildi ve dudaklarım onunkilere çarptı. Onu öptüm. Bu öpücüğü kabul ettim, çünkü *benim* öpücüğümdü.

Bu sefer, o baygınken ve hayaletimi rüyasında görürken karanlıkta bir öpücük çalmıyordum. Hayır, bu sefer onu aldım çünkü o benim hakkımdı.

Geri çektiğimde, dudaklarım acımişti ve kalbim ağrıyordu. Ama bu iyi bir acıydı. Koyu renk gözleriyle karşılaştım ve bakışlarının derinliğinde aynı sevginin yansıdığını gördüm.

Kasları gerildi; vücudu alaycı bir hal aldı ve midemdeki o çırpınmayı tekrar hissedebildim. Killian sert ve acımasız bir hamleyle tekrar içeri itmeden önce tamamen dışarı çekti.

Serbest kalışımızı birlikte bulduk, bedenlerimiz birbirine dolandı, kalp atışlarımız aynı ritme uyuyordu. Alçak bir homurtuyla boşaldı, beni ağzına kadar doldurdu. Tükendiğinde alnını bana yasladı. O içimde gömülü kalırken nefeslerimizi tuttuk.

Killian nefes alış verışı nihayet normale döndüğünde, "Kahretsin," diye homurdandı. "Bebek-"

"- iyi."

"Lanet olsun. Beni öldürüyorsun, Julianna. Beni öldürüyorsun." Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı, çünkü nasıl yapamazdım ki?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Killian

Bir adım geri çekilip onu yalnız bırakmadan önce, kız kardeşinin mezarının yanında diz çöken karımın omuzlarına ceketimi bıraktım. Simon'ın Julianna'yı kaçırmamasından bu yana ilk kez ada dışına çıkıyorduk ve vuruldu. Hastaneden taburcu olur olmaz onu daha güvende olacağı bir yere götürdüm.

Adada; evimizde.

Şahsen tanıdığım insanlar dışında karımın yanında kimseye güvenmiyordum ve o zaman bile gözümün önünden ayrılmasına izin vermiyordum.

Yapamıyorum işte.

Julianna'yı ve bebeğimizi güvende tutmak için kendimden başka kimseye güvenmiyordum.

Mezarla konuştu, sözlerini anlayamayacağım kadar sessizdi. Aylardır onu buraya, kız kardeşinin yanına getirmemi istiyordu. gömülmüştü. Sayamayacağım kadar çok kez reddettim, ama bana *yalvardıktan* sonra kararlılığım zayıfladı.

Her reddettiğimde ne kadar mutsuz olduğunu gördüğümde değil. Bana yalvardığında değil.

Onun güzel gri gözlerindeki kederi gördüğümde değil.

Julianna için o kadar kırbaçlanmışım ki umurumda bile değildi.

Piskopos Romano artık ölmüş olabilirdi ama etkisinin ne kadar uzak ve geniş olduğuna güvenmiyordum. Ölmüş olması ve yerin metrelerce altına gömülmüş olması tüm faaliyetlerinin sona erdiği anlamına gelmiyordu. Ve onu oraya *ben* koyduğum için bana olan düşmanlığı çok büyüktü.

Peki ya benim lanet olası

zayıflığım? Karım ve

doğmamış bebeğimiz.

Julianna hala tehlikede olabilir.

Etrafımıza şüpheyle bakarken kanım damarlarımda donuyordu. Adadan adımımızı attığımız anda bizi takip etmeleri ve Julianna'yı korumaları için bir güvenlik ekibi görevlendirmiştım. Ekip buradaydı, bizden birkaç metre uzaktaydı. Dikkatli. Korumacı. Ve her zaman tetikteydiler.

Ama yine de *sakin* kalamadım. Rahat olamadım.

Karım olası bir zarara açıkken olmazdı. Belki Julianna haklıydı; fazla paranoyaklaşıyordum ya da belki sadece onu kaybetme riskini göze

alamıyordum

Tekrar.

Yok artık.

Şimdi değil, hiçbir zaman.

Boğuk bir hıçkırık çıkardı ve sırtım sertleşti. Ama tehlikede değildi. Julianna parmaklarını soğuk mezar taşının üzerinde gezdirirken burnunu çekti. Kız kardeşinin adının üzerinde. "Bir dahaki sefere en sevdiğin çiçekleri getireceğim.

Sonra kız mı erkek mi doğuracağımı söyleyeceğim."

Gracelynn'le vedalaştıktan sonra ayağa kalktı, biraz yalpaladı ama ben onu sabitlemek için kolumu beline doladım. Rüzgâr platin sarısı saçlarını savuruyor, birkaç inatçı tutam at kuyruğundan kaçıyordu. Kırmızı saç kurdelesini gözlerime takıldı ve kalbim göğsümde kabardı.

Yıllar önce ona dördüncü kur hediyesi olarak verdiğim kurdeleydi.

Çekmecelerini yeni saç kurdeleleriyle doldurmam gerekirdi. Her renk ve kumaştan. Karımın çok fazla saç kurdelesini olamazdı. Hayır, hiç bitmezdi.

Julianna bana nefes kesici bir gülümseme verdi, gri gözleri dökülmemiş yaşlarla cam gibiydi. Geniş ve masum. Gözlerinde kalp kırıklığı vardı. Ama gülümsemesi.

Kahrolası gülümsemesi bana yoluna devam etmeye hazır olduğunu söylüyordu.

Elini benimkine koyarak beni mezardan uzaklaştırmaya çalıştı ama ben ayaklarımı toprağa gömdüm. Julianna şaşkınlıkla burnunu kıvırdı ve ben başımı salladım. "Gracelynn ile biraz yalnız kalmak istiyorum."

"Neden?" diye sordu.

Parmaklarını sıktım. "Ona söylemem gereken bazı şeyler var."

Halletmem gereken yarım kalmış bir işim vardı ve bunun özel olarak halledilmesi gerekiyordu.

Julianna bana şüpheli bir bakış attı ama yine de başını salladı. Mezardan topallayarak uzaklaşmasını izledim. Artık iyice hamile olduğu için daha yavaş hareket ettiğini ve topallamasının biraz daha belirgin olduğunu fark etmiştim. Bu yüzden onu her yere taşıyordum. Bir anlamı olmadığını anlayana kadar çok şikayet etti.

Julianna arabanın içinde kaybolduktan sonra yere yerleştim. Gracelynn'in mezarının yanında. Boğazımı temizlemeden önce uzun bir süre sessiz kaldım.

Julianna'nın kız kardeşinin hayaletine "Her şeyi berbat ettim," dedim.

Aniden soğuk bir esinti oldu ve omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Sanki o -Gracelynn- buradaydı. Beni dinliyordu. Muhtemelen beni yargılıyordu. Büyük ihtimalle bana kızgındı. Kız kardeşini incittiğim için. Julianna'yı kırdığım için.

"Muhtemelen Julianna için burada olacağımı düşünerek bu dünyayı terk ettin. Onu seviyordun ve kız kardeşini şiddetle koruyordun, bunu biliyorum. Onu koruyacağımı düşündün ama Julianna'yı kurtlara bıraktım," diye itiraf ettim, sesim çatlayarak. "Onu mahvettiler ve ben de ona zarar verdim. Onu geri alamayacağım şekilde incittim. Bu benim en derin pişmanlığım ve bunun için kendimi asla affedebileceğimden emin değilim."

Bir soğuk esinti daha yanımdan geçti ve bu sefer Gracelynn'in hayaletinin burada olduğundan emindim. Muhtemelen beni yargılıyor ve kız kardeşinin kocası olmak için beni yetersiz buluyordu. Ama ben bunu düzeltmek için buradayım.

"Julianna ve ben tekrar yemin ettik; bu sefer gerçek bir düğün ve uygun bir yemin oldu. Duvağını kaldırdım, onu öptüm ve mihraptan uzaklaştırdım," diye anlattım mezara, sanki gerçek bir insanla konuşuyormuşum gibi. "Batırdığım şeyi düzeltmeye çalıştım. Ve Julianna'nın hak ettiği koca olmaya *çalışıyorum*. Mükemmel değilim ama bir şeye yemin edebilirim. Kız kardeşin - benim karım - her zaman ilk tercihim olacak. *Tek tercihim*," diye kesin bir inançla söz verdim. "Üç yılını, aldatmacasının gerçeğini öğrenirsem onu seçmeyeceğimden korkarak geçirdi. Bu yüzden hayatımın geri kalanını her *zaman* onu seçeceğimi bilmesini sağlayarak geçireceğim."

Parmaklarımı Gracelynn'in mezar taşına kazınmış adının üzerinde gezdirirken sonunda gülümseyebildim. "Teşekkür ederim. Ben koruyamazken senin onu başından beri koruduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Ama sorun değil. Bırakabilirsin; artık onu korumak için buradayım."

Gracelynn'e son sözlerim bunlar olurken - ruhunun artık huzur içinde yatmasını umuyordum - mezarından uzaklaşıp karıma doğru yürüdüm.

Arabaya bindiğim anda kolumu Julianna'ya doladım ve o da bana sarıldı. Rahatlayarak sendeleyerek nefes aldım. Her şey bitmişti. Kollarımda güvendeydi. Eve dönüyorduk.

Yüzünü boynuma gömdü, soğuk dudakları tenime değiyordu. "Grace ile ne konuştunuz?"

"Bu benimle onun arasında, Prenses."

Kör dişleri etime battı ve ben de karşılık olarak tısladım. Julianna geri çekildi ve kaşlarını çatarak bana baktı, fırtınalı gri gözleri benimkilerle buluştu. "Neden bana söyleyemiyorsun? Sadece merak ediyorum."

Burnuna fiske attım. "Telafi ettim; hepsi bu."

Karım suratını astı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Her neyse."

Sesindeki huysuzluğa gözlerimi devirdim ve yuvarlak hamile karnını avuçladım. Oğlumuz tepki olarak tekmeledi, güçlüydü ve oldukça iyi bir hedef aldı. "Annen surat asıyor. Bunu nasıl düzeltebilirim, ha?"

Öne eğildim ve yanağını yaladım. Nefes nefese kaldı ve benden uzaklaştı. "Ew! Killian!"

Onu tekrar yaladım, sırf bu yüzden. Ve bu sefer Julianna kaçmaya çalıştığında, onu tekrar kucağıma çektim ve dudaklarını öptüm. "Surat asmayı kes, karıcığım."

"Beni yalamayı kes, kocacığım."

Kıkırdadım ve sonra dudaklarını yaladım. Minik yumruklarıyla göğsümü itti ama çok da zorlamıyordu. "Çok tuhafısın."

"Yanağını yaladığım için mi garip? Ama amını yaladığımda sorun olmuyor mu?"

"Killian!" diye ciyakladı, iri gözleri bana dönmeden önce şoföre baktı. Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi, çenesi gevşemişti. "Bunu yüksek sesle söylediğine inanamıyorum!"

"Ne? Ne zaman hoşuna gittiğini-"

Bir eliyle ağızımı kapatarak cümlemin geri kalanını boğdu. "Kes sesini ve yanağımı yalamaya devam et."

"Elbette," dedim avucunun içine. Burnu seğirdi ve sonra dudakları zorlukla kontrol altına alınmış bir gülümsemeyle kıvrıldı.

İşte o zaman onu *gerçekten* öptüm.

Dudaklarım onunkilerle buluştuğunda zaman bir duygu çarpışmasıyla durdu. Öpücük sıradan bir öpücük değildi.

Tedavi buydu.

Başlangıç ve son.

Aydınlanma - peri masalımız ciddi şekilde kusurlu olsa da, en kusurlu şekilde mükemmeldi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Juliana

Dört buçuk yıl sonra.

Beyaz tüylerini fırçalarken Ragna ıslak bir of çekti. Bugün biraz huysuzdu ve bunun Cerberus'la bir ilgisi olduğundan emindim. Görünüşe göre şımarık kısırağıma yeterince ilgi göstermiyordu. Atlar arasında bir aşk kavgasına tanık olduğuma inanamıyordum.

Ama o kadar da şaşırtıcı değildi.

Atların tek eşli hayvanlar olduğunu sanırdım ama Ragna ve Cerberus son birkaç yıldır birbirlerinden ayrılmıyorlardı. Uzun bir kur dönemi oldu ve tabii ki kısırağım sonunda pes etmeden önce elde etmek için çok uğraştı.

Cerberus kibirli ve biraz vahşi olsa da, birkaç ay önce Ragna hastalandığında onun duygusal yönünü görme fırsatım oldu. Ondan uzaklaştırılmıştı.

Cerberus'un sağlığı yakından takip ediliyordu. İlk kez depresyonda bir aygır görüyordum.

"O çok güzel," diye derin bir ses düşüncelerimi böldü. Omuzlarımın üzerinden baktığımda Gabriel'in yüzünde sırtarak bana doğru yürüdüğünü gördüm. Yanıma geldi ve bir elini Ragna'nın alnına koyarak kızımı hafifçe okşadı.

"Yelesi çok uzun," diye hayranlıkla baktı, bakışları Ragna ile benim aramda gidip geliyordu. "Ve beyaz kürkü pırıl pırıl. Onu çok bakımlı tutuyorsun."

"Teşekkür ederim," dedim, onun övgülerinden büyük bir memnuniyet duyarak. "Bu sefer kaç tane yeni at getirdin?"

"İki aygır. Vahşi ve çok inatçılar," diye cevap verdi kalın İngiliz aksanıyla. Gabriel neredeyse on yıldır Killian'ın iş ortağı ve yakın arkadaşıydı. Çok yakındılar ve bu da Gabriel'i aileden biri yapıyordu. Atları kurtarmak ve eğitim için Killian'a getirmek gibi bir alışkanlığı vardı.

Fırçayı bir saman yığınının üzerine bıraktım ve Ragna'yı okşadım. "Her zaman öyle değiller mi?"

"Hayır, bu ikisi gerçekten zor. Bence Killian onlarla zor zamanlar geçirecek."

"O bir at fısıldayıcısıdır, Gabriel," diye kocamı kibirli bir şekilde savundum. "Onun üstesinden gelemeyeceği bir at yoktur. Ve sen şanslısın ki

onları eğitmek için zaman buldum."

Ama yine de Killian atlara asla *hayır* demezdi. "O kadar meşgul, ha?"

Killian'ın meşgul olması yetersiz bir ifadeydi. Artık resmen Başkanlık için yarıştığına göre, kocamın ilgilenmesi gereken daha önemli şeyler vardı. Ülkesi.

Tartışmalara katılmaktan, destekçilerini topladığı mitinglere ve bağış toplama etkinliklerine kadar Killian kendini işine adamıştı. Onun bu yönünü seviyordum. Ne kadar güçlü ve inatçı olduğunu sevdim. İş ve bu ülkeye olan sevgisi konusunda ne kadar tutkulu olduğunu sevdim.

Ama onu özledim.

Ama şu anda bunun bir önemi yoktu. Ben onun karısıydım ve şu anda ülkemiz benim ihtiyaçlarımdan önce geliyordu. Bazı günler bencilce davranıp onun yatağını korumaya çalışıyordum ama bunun suçunu hamileliğime atıyordum.

Bunu düşününce yuvarlak karnımı avuçladım. Bu sabah Killian ben uyanmadan yataktan çıkmıştı. Bunu dinlenmeye ihtiyacım olduğunu düşündüğü için yaptığını biliyordum ama keşke beni uyandırsaydı.

Gabriel parmağını yüzümün önünde şıklatarak beni düşüncelerimden uyandırdı. "Seni orada kaybettim. Ne oldu?"

Başımı salladım ve Ragna'ya özlemle bakmadan önce ona titrek bir gülümseme verdim. "Evet, Killian'ın bugünlerde oldukça meşgul olduğunu söylemek istemişim. Tabii bunu zaten biliyorsun."

Ben Ragna'yı okşarken Gabriel bir süre sessiz kaldı. Bana yaklaşıp başını elime çarparken de sessizdi. Duygularımı *hissede biliyordu* ve ben de mutsuzluğumun ona bulaşmasına izin vermemeye çalıştım.

"Atına çok üzgün gözlerle bakıyorsun, Jules," dedi Gabriel, her zamanki gözlemci haliyle. "Neden ona binmiyorsun?"

Kırsağıma binmek için can atıyordum ama yapamayacağımı biliyordum. Hamileyken ve Killian bana Ragna'ya tek başıma binmeyeceğime dair söz verdirmişken olmazdı. Yıllar geçtikçe koruyucu içgüdülerini kaybedeceğini düşünmüştüm ama çok yanılmışım.

Killian hâlâ tanıdığım o aşırı korumacı ve zorba adamdı. Özellikle de şimdi... iki yıl süren doğurganlık sorunlarından sonra hamile olduğum için.

Cameron'ın doğumundan bir yıl sonra adet döngümde düzensizlikler yaşamaya başladım. Başlarda endişe verici bir durum değildi, ta ki sekiz ay boyunca adet görmeyinceye kadar ve nihayet o zaman bir kontrole gittim,

ancak Polikistik over sendromu geliştirdiğimi öğrendim - bu da sonunda gebe kalmamızı zorlaştırdı.

Cameron tek çocuğumuz olduğu için mutluyduk, ta ki ben açgözlölük yapana kadar. I hep büyük bir aile istemişti ve Killian da öyle. Ve böylece başladı. Kısırlıkla mücadele ederken başka bir çocuk denemek için acı verici bir süreç.

Belirsizliklerle dolu iki yıl.

İki yıl IVF çekimleri ve başarılı geri almalar için dua etmek.

İki yıl boyunca döllenmiş yumurta umduktan sonra embriyoların transfer sürecinden geçemeyeceğini fark etmek.

İki yıl umutsuzluk ve *yeterince iyi* hissetmeme.

Başarılı bir transfer düşükle sonuçlandı. Ve o zaman sonunda yıkıldım.

Eziyet vericiydi. Çok umutlu olmak, sonunda en çok istediğiniz şeyi elde ettiğinizi düşünmek, ancak bunun sizden çok acımasızca koparılması.

Killian ve ben sonunda denemeyi bırakmaya karar verdik. Bebeğimizi kaybetmenin acısı bizi *öldürdü* ve o *bana* bunu tekrar yaşatmak istemedi.

Kabul ettim. Ta ki altı ay önce bir rüya görene kadar.

Küçük bir kız çocuğunun bana anne demesini. Çok *gerçektir* ve şu ana kadar bana seslenen tatlı sesini hâlâ duyabiliyordum. Bu bir rüyaydı ama yemin ederim ki bu bizim geleceğimizdi.

Ben de kocamı tekrar denememiz için ikna ettim.

On sekiz haftalık bebeğimin karnını okşadım. Henüz cinsiyetini bilmiyorduk ama küçük bir kız olduğunu *biliyordum*. Babasının ki gibi koyu renk saçları ve benim gri gözlerimle rüyalarım da o kadar gerçektir ki. Yumuşak, yuvarlak yanakları ve dolgun dudakları.

"Killian ona binmeme izin vermiyor," dedim sonunda Gabriel'e. "En azından yalnız değil. Ve her zaman meşgul olduğu için, uzun zamandır Ragna'ya binme şansım olmadı."

Beni at üstünde tek başıma görse kan damarlarından birini patlatırdı. Kocam onun yenilmez olduğunu ve benim kalkanım olduğunu söylemeyi severdi.

Beni her şeyden koruyamaması dışında.

Gabriel alay etti. "Artık yalnız değilsin. Ben buradayım, neden Ragna'ya binmiyorsun?"

"Oh hayır, lütfen-"

"Ne? Seni *koruyacak* kadar güçlü olmadığımı mı düşünüyorsun?" diye sordu kibirli bir şekilde, dar siyah gömleğinin üzerinden büyük kaslarını esnetmeden önce.

bana ne kadar "güçlü" olduğunu gösterecekti. "Her neyse, Ragna senin kısrığın. Oldukça uysal, değil mi?"

Gözlerimi devirdim ama teklifini kabul etmek için çok... cazip geliyordu. Gabriel yanımda olsaydı yalnız olmazdım, yani Killian'ın istediğine karşı gelmiyordum.

Gabriel askıdaki kasklardan birini alıp bana uzattı ve sabırla karar vermemi bekledi. Ragna'nın güzel yüzüne baktım. ve kalbim kabardı. Tanrım, böyle cazip bir teklife nasıl hayır diyebilirdim?

Kaskı taktım ve sonra Gabriel beni Ragna'nın sırtına çıkardı. Eyere yerleştiğim anda parmaklarım onun güzel yelesinin etrafında kıvrıldı. Göğsüm sıkıştı ve duygularım neredeyse boğazımda düğümlendi.

Belki de hamileliktendir.

"Benim güzel kızım," diye fısıldadım ona. Ragna sanki beni anlamış gibi cevap olarak kişnedi.

Gabriel kıkırdadı ve bana sırtıttığını görmek için aşağıya baktım. "İşte bu görmekten hoşlandığım bir gülümseme."

"Onu özledim," diye yüksek sesle itiraf ettim.

Gabriel dizginleri tuttu ve ben de topuklarımı Ragna'nın yanlarına bastırarak onu ileriye doğru ittim. "Hadi yürüyüşe çıkalım, tatlı kız."

Gabriel'in yürüyerek takip edebileceği sabit bir tempo tutturarak açık alanda daireler çizerek yürüdük. Yanımda durdu, parmakları dizginimin etrafındaydı ve kendimi yeterince güvende hissettim.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra dikkatimi çekmek için baldırıma dokunarak, "Her erkeğin dizlerinin bağını çözecek nefes kesici bir gülümsemen var," dedi.

Beklenmedik övgü karşısında yaralarım kaşındı. "Sadece tatlı olmaya çalışıyorsun." Gabriel göğsünü okşadı. "Ben dürüst bir adamım."

Cevap vermek için ağzımı açmışım ki göz ucuyla bir hareket yakaladım. Kocam bize doğru yaklaşıyordu ve yeterince yaklaştığında yüzündeki saf *öfke ifadesini* fark ettim.

"Gabriel," diye tersledi.

Ses tonu karşısında gözlerim büyüdü ama arkadaşı hiç etkilenmemişti. "Atlar nasıl görünüyor? Onları idare edebileceğini düşünüyor musun?"

Killian dizginleri Gabriel'in elinden kaptı. "Git," diye soğuk bir şekilde emretti. "Ne-

Gabriel'e ters ters baktı ve zavallı adam, Killian Ragna'yı ahıra geri götürmeden önce bir şey söylemeye fırsat bile bulamadı. Bir kez biz

İçerideyken beni kısırağımdan indirdi ve bir saman yığınının üzerine oturttu. Burası adadakinden daha küçüktü.

Ancak Killian'ın başkanlığa adaylığını koymasıyla birlikte Isle Rosa-Maria'yı geride bırakmak zorunda kaldık. Böylece, atlarımızı da yanımıza alarak Washington D.C.'deki Spencer Malikanesine resmen taşınmış olduk.

Killian sonunda benimle yüzleşmeden önce Ragna'yı ahırına kilitledi. Kocam kesinlikle öfkeliydi ve ben içten içe irkildim. Boyuna göre ayağa kalktı,

Omuzları kaskatı kesilmiş ve yumrukları yana doğru sıkılmıştı. "Bütün bunlar da ne demek oluyor?" Yavaşça sordum.

Gözleri daha da karardı. "Seninle flört ediyordu."

"Değildi!" Tıslayarak ayağa kalktım. "O senin arkadaşın. Tanrım, senin neyin var?"

"Tek istediğim seni ve bebeğimizi *korumak* olduğu halde sana söylediklerime kasten karşı gelmen benim için yanlış bir şey," dedi aldatıcı bir alçak sesle. Killian bana sesini yükseltmedi; hiç yükseltmezdi - ve *bana* en son ne zaman kızdığını hatırlayamıyordum.

"Abartıyorsun!" Sesimdeki kızgınlığı bile gizleyemiyordum. "Ragna ve Gabriel'in yanında tamamen rahat ve güvendedim. Yakın bir tehlike içinde değildim. Sanki atları yeni tanıyormuşum gibi konuşuyorsun. Ben Hayır. Atlar hakkında bilmem gereken her şeyi bana sen öğrettin. Kendi öğretilerinizden emin olmadığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Buraya kadar kışkırtmaya gelmedim Julianna," dedi dişlerini sıkarak.

"Ben de değilim!"

"Kendinizi yaralama riskiniz-"

"Ne olmuş yani? Hayatımın geri kalanını kapalı bir yerde mi geçireceğim-"

"Hey, her şey yolunda mı?" Gabriel yavaşça ahıra doğru yürürken araya girdi. Bakışları Killian ve benim aramda gidip geliyordu. "Bir sorun mu var?"

Killian gerildi. "*Karımla* konuşuyorum," diye arkadaşına adeta hırladı.

"Sorun değil," dedim Gabriel'e pratik bir gülümseme vererek. "Sadece konuşuyoruz." "Doğru. Tamam." Çabucak geri adım attı.

Gözümüzün önünden kaybolduğunda Killian'a döndüm. "Endişelendiğini biliyorum ama bir saniye sakinleşmen gerekiyor."

Sendeleyerek nefes aldı. Gözleri hâlâ karanlık ve öfkeliydi ama sakinleşmeye başladığı anı görebiliyordum. Boynundaki gergin kaslar çözüldü ve çenesi artık gergin değildi.

Vücudumu onunkine bastırarak ilerledim. "Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim. Ragna'yı koşuya çıkarmayı özlemiştim."

Kollarını bana dolamadan önce sertçe yutkundu. Koruyucu bir şekilde. *Sonunda*. "Sana bu kadar yakın olmasından hoşlanmadım," diye homurdandı.

"Killian," diye başladım, gülümsememi bastırarak. "Kıskandın mı?"

Kaşlarını çattı. "Ben kıskanç değilim." Sesi alçak bir hırıltıya dönüştü. "Sen benimsin ve ben de bölgeciyim. Arada büyük fark var, Prens."

Temelde aynı şeydi ama şimdi onunla tartışmayacaktım. "Kahretsin," diye küfretti başını sallayarak. "Seni yukarıda gördüm."

Ragna ve kalbim durdu Julianna. Nasıl nefes alacağımı unuttum. Senin incindiğine dair yüzlerce farklı senaryo kafamda oynadı."

Yüzümü göğsüne bastırıp kalp atışlarını dinledim. *Güm. Güm.*

Güm. "Haklısın. Dikkatli olmalıydım ve öyleydim de. Ragna güvende ve yalnız değildim. Lütfen kızma."

Kolları bana daha sıkı sarıldı. "Kızgın değilim." "Kızgınsın."

"Öyleyim," diye cevap verdi sonunda.

Göğsünü okşuyorum. "Seni nasıl yatıştırabilirim?"

Killian'ın parmağı kalçalarımına saplandı. "Buna cevap vermemi istemiyorsun." Gözlerim onun yüzüne kayd, sert ve çiğ bakışlarını yakaladım.

Aç ve sahiplenici. "Söyle bana," diye nefes aldım.

Sessiz bir cevap olarak kalçaları benimkilere çarptı. "Burada mı?"

"Şimdi mi?" "Burada," diye hırıldadı. "Şimdi."

Reddetmeyince beni saman yığınınna doğru götürdü. Killian pantolonunun kemerini çözdü ve ben tökezleyip kıcıımı samanların üzerine koyarken boğazım kurudu. Kocamın acımasız yakışıklılığına baktım ve seksim sıkıştı.

Elini yarı kalkık sikinin etrafına sardı ve sarsmaya başladı.

Dudaklarımı yaladığımda gözleri karardı, aniden onun tadına hasret kaldım.

Bakışlarımızı birbirimize kilitleyerek yavaşça önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Artık kasıklarıyla göz hizasındaydım. Aklımdaki şey için daha iyi bir pozisyondu. Gabriel'in yakınlarda bir yerde olduğunu ve muhtemelen bizi duyabileceğini biliyordum ve bahse girerim Killian'ın beni burada ve şimdi becermek istemesinin nedeni buydu.

"Ne yapıyorsunuz, Prens?"

Zonklayan aletini avucumun içinde tutarak onu belli belirsiz sıktım. "Tek istediğin beni korumakken bana söylediklerine karşı geldiğim için bunu telafi ediyorum."

Uzunluğunun kalınlaşmasını izledim ve nabzını hissettim. Bana, gözlerimin içine baktığından emin olurken, yavaşça aletinin üzerinde aşağı doğru indim. Onu ağzıma alırken ve şaftını yukarı ve aşağı yalarken beni izledi.

"Siktir," diye tısladı. "*Julianna*."

Cevap olarak mırıldandım, dudaklarımı onun etrafında kapatıp *emmeden* önce. Yanaklarım çukurlaştı ve kalçaları yukarı doğru kalkarak onu ağzımın derinliklerine doğru zorladı. Onu boğazımın arkasında hissettim, neredeyse öğürmeme neden olacak bir noktaya çarpıyordu.

İnlemeleri ve onu emerken çıkardığım yaramaz sesler ahırın etrafından duyulabiliyordu ama bu beni durdurmadı. "Lanet olsun. Lanet olası ağzın - oh kahretsin."

Onu ıslak ağzımdan çekmeden önce başım aşağı yukarı sallandı. Dilim daha sonra şaftının başını yaladı. Dilimin ucuyla onun tohumuyla damlayan küçük yarığın etrafında döndüm. Onun tadına baktım, erkeksi ve biraz da tuzlu özünün. Onun bana yaptığı gibi ben de onunla alay ettim. Yavaşça yaladım ve uzunluğu boyunca damarları izledim. Onu yavaşça ıslak ağzıma geri sokmadan önce her nabzını hissediyordum.

Kalçalarını her itişinde kaslarının gerildiğini fark ettim. Nefes nefese kalışı kulaklarımı doldurdu. Çok yakındı... çok yakındı.

Çabalarımı iki katına çıkardım, onu çılgınca uçurmak istiyordum. Killian saçlarımı okşuyor, beni aletinden aşağı doğru sertçe çekiyordu, daha derine... daha sert... boğazımı onu yutmaya zorluyordu.

Hiçbir uyarıda bulunmadan ağzımdan çekildi ve beni kollarımdan kavradı. Beni tekrar saman yığınının içine itip yüzüstü çevirirken çığlık attım. "Eller ve dizler," diye emretti kalın ve zorlukla kısıtlanmış bir sesle.

Hızla ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüğümde kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Killian sırtıma dolandı ve vücudunu benimkine bastırdı. Sarı elbisemi kalçalarımın üzerinden geçirdi ve çıplak tenimde soğuk esintiyi hissettim. Külotumu kenara itti ve ben onun için çoktan ıslanmışım; damlıyor ve *ağrıyordu*.

"Bu hızlı ve sert olacak, Prenses."

Bu bir tehdit gibiydi ve içime girmeden önce aldığım tek uyarı buydu. Sert istila karşısında nefesim kesildi ve sonra onun etrafında kenetlenirken inledim.

Tekrar içime gömülmeden önce yarı yolda geri çekildi. "Julianna," diye homurdandı Killian. "Kendini çok iyi hissediyorsun."

Bu sadece ahırda hızlı bir kızgınlıktı. Öfkesini boşaltmak için sert bir sikiş. Düpedüz iğrençti. Bu bir katliamdı. Çaresiz ve tutkulu.

Killian içime pompaladı, her acımasız hamlesinde sikini derinlere soktu. Her çekilişinde duvarlarım şaftının etrafına kenetlendi ve her geri vuruşunda çığlık attım. Parmaklarım samanın etrafında kıvrıldı ve kan tadı alana kadar dudaklarımı ısırdım.

"Beni asla böyle korkutma," diye hırladı. *İtme.*

"Evet," diye nefes nefese kaldım.

İt. "Sen benimsin."

Boğazımdan muhtaç bir ses çıktı. "Senin."

Göğüslerim ağırlaşmış ve şişmişti. Meme uçlarım ağrıyordu. Seksim zonkluyordu. Çok iyi hissettirdi. Çok acıtıyordu. Ve ben. İhtiyacım vardı. İhtiyacım vardı. Gelmeye.

Sanki ne düşündüğümü, neye ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi parmakları kıvrımlarıma sürtündü. Klitorisimi okşadı ve vücudum gerildi.

Killian güçlü bir telaşla serbest kaldı ve sonra benim orgazmım beni o kadar sert vurdu ki, gözlerim başımın içine yuvarlandı.

Samanların üzerine yığıldım ve Killian nefesini tutarken bir an üzerime yerleşti, sonra da sıkı kılıfımdan çıkıp yuvarlandı. Kalçalarımın arasında sıcak bir fışkırma hissettim, tohumu içimden dökülüyordu.

Killian kısık bir sesle, "Seni kirlettim," diye homurdandı.

Parmakları, dölünü tekrar içime itmeden önce uyluğumun iç kısmına sürtündü. Seksim çok aşırı hassastı ve ağrıyan kaslarım bu saldırı karşısında kenetlendi.

Dudaklarını şakağıma bastırdı. "İyi misin?"

"Uh-huh. Mükemmel," diye sayıklayarak cevap verdim. "Sanırım az önce beni komaya soktun."

Killian kıkırdadı ve ben saman yığınının üzerinde gevşek bir şekilde yatarken, elbisemi yeniden düzgün bir hale getirecek şekilde yeniden düzenledi. Sonra beni kollarına aldı ve ahırdan dışarı taşıdı. Yüzümü onun boğazına gömdüm ve eşsiz kokusunu içime çektim.

Uykulu bir şekilde Gabriel'le konuştuğunu duydum ama ne konuştuklarını anlayamadım. Adımları beni uykuya daldırdı ve buna karşı koymadım.

Killian'ın kollarında güvendeydim ve burası dışında başka bir yerde uyumayı tercih etmezdim.

"Kendinizi nasıl hissediyorsunuz Bayan Spencer?" Doktor Jennings exanimasyon masasına uzandığımda bana sordu. Önceki jinekologum Doktor Johnson doğum iznine ayrıldığı için yeni doktorum Pearl olmuştu.

Killian parmaklarını parmaklarımın arasından geçirirken, "Kendimi tamamen iyi ve sağlıklı hissediyorum," diye cevap verdim.

Pearl bize nazikçe gülümsedi. "Peki, bir bakalım."

Karnıma soğuk bir jel yerleştirdi ve ardından transdüseri şişmiş karnıma bastırarak ekranına bakarken hareket ettirdi. "Kalp atışları güçlü," diye gözlemledi ve sonra ifadesi değişti.

Endişe içimi kemirdi ve Killian öne doğru eğildi. "Sorun ne?" diye sordu aceleyle. "Karımla ilgili bir sorun mu var? Bebekte mi?"

"Bir şey yok." Pearl bizi temin etmekte gecikmedi ama yüz ifadesinde bir tuhaflık vardı. İyi mi kötü mü olduğunu anlayamadım. "İ Raporlarınızı kontrol ettim ve Doktor Johnson ikizleriniz olacağını söyledi, değil mi?" Killian bir an sessiz kaldıktan sonra, "Ne?" diye bağırdı.

Pearl'ün bakışları kocamla benim aramda gidip geldi. "Bilmiyor muydunuz?" diye sordu şaşkınlıkla.

Ben irkildim ama kocam fark etmedi çünkü doktorumuza sanki iki kafası birden çıkmış gibi bakıyordu. İkizlerimiz olacağını biliyordum.

Killian yapmadı.

Bu masum bir yalandı; bir sırdı çünkü henüz ona söylemeye hazır değildim.

Kocamın hâlâ haberin etkisinde olduğunu görebiliyordum çünkü başını sallıyordu. "Hayır, bu doğru olamaz."

"Haklısın," diye kabul etti Pearl. "Bu doğru değil, çünkü burada üç kalp atışı var."

Vücudumda şok dalgaları dolaştı. "Üç mü?" Boğuldum.

"Evet. İkizlerin olmayacak. Üçüzleriniz olacak."

"Aman Tanrım. Üçüzler..." Sesim kesildi çünkü artık şoktaydım.

Pearl dönüştürücüyü tekrar karnımın etrafında gezdirdi ve gülümsemeden önce dikkatle ekranına baktı. "Evet, üçüzler ve hepsi de kız. Üç kızınız olacak. Tebrikler, Bay ve Bayan. Spencer."

Üç kızım var.

Aman Tanrım.

Ben titriyordum ve Killian hâlâ tek kelime etmemişti. Olduğu yerde donup kalmıştı; benim hoşuma gitmeyecek kadar hareketsizdi. Yüz ifadesi tamamen boştu ve göğsümü korku kapladı. Killian ekrana bakıyor, üç küçük bip sesini izliyordu.

"Killian," dedim endişeyle, kalbim heyecanla kabarıırken.
Üç bebek!

Tepki vermeyince tekrar adını seslendim. Bu sefer yavaşça göz kırptı.

"Üçüzler," diye fısıldadı, o kadar sessizdi ki neredeyse kaçırıyordum. Elini elimde sıktım ve sonra hiç beklenmedik bir şey yaptı.

Gözleri yatağa geri döndü ve benim güçlü, kibirli kocam
çökmüş.

Göz kırptım. Ve sonra tekrar göz
kırptım. "Ah canım," diye soludu
Pearl.

Killian bayıldı mı?

Telaşla doğruldum ve yerde yatan cansız bedenine baktım. Doktor nabzını kontrol ettikten sonra öksürdü ama muhtemelen gülmek için kendini zor tutuyordu. "Bayılırken başını masanın köşesine çarpmış. Dikiş gerekmeyecek ama o nokta muhtemelen ağrıyacak."

"Tamam," diye kekeledim.

Killian'ın yanına diz çökmeden önce karnımdaki jeli sildim. Yanağını okşadım, bir iki kez ve sonra daha sert. İnledi ve sonra gözlerini açarak bana şaşkın bir bakış attı.

"Üçüzler," dedi hayretle.

Başımı salladım ve sonra kıkırdadım. "Bayıldın!"

Killian hızla moraran şakağını ovuşturdu ve sonra yüzünü buruşturdu. "Bayılmadım. Sadece gözlerimi dinlendiriyordum," diye açıkladı isteksizce. "Arada bir gözlerinizi dinlendirmek iyidir. Yani evet, bunu yapıyordum. Gözlerimi. Dinleniyordum. Bayılmadım."

Bu sefer başımı arkaya attım ve *güldüm*.

Killian'ı hiç böyle görmemiştim. Her zaman çok sakindi ama şu anda kesinlikle öyle değildi. Nefesinin altından küfretti ve sonra bakışlarımız kilitlendi. "Üç bebek," dedi, sesi duygularla doluydu. "Üç kızları."

Sonra beni kollarının arasına aldı, sanki başından beri beni tatmak için can atıyormuş gibi dudaklarımı öptü. "Seni seviyorum, Prenses."

Evet, onu ben de severdim.

Kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok.

Ve bu yüzden yalan söyledim. Şimdilik.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Killian

İki ay sonra

Çocuk kitabını kapattığımda Cameron uyuklu bir şekilde "Baba," diye mızızlandı. "Başka bir hikâye lütfen. Son bir tane."

Çarşafalarını küçük omuzlarına sımsıkı doladım. "Bunu diğer iki hikâye için de söylemiştin," diyerek kaşlarımı kaldırdım. Cameron'ı yatırmak benim işimdi; bu bizim baba-oğul zamanımızdı ve oğlum benim zayıflığının ne olduğunu çok iyi biliyordu.

Ona asla hayır diyemezdin.

Yüzünde bilmiş bir ifade vardı ve sonra oğlum bana hüzünlü gözlerle baktı ve dudaklarını büzdü. "Bu sonuncusu. Söz veriyorum."

"Son hikâye," diye kabul ettim, başka bir kitabı açmadan önce. *Zürafalar Dans Edemez*. Bu onun en sevdiği uyku öncesi hikâyesiydi ve bunu beklediğini biliyordum. Cameron, istediğini yapmak için kendine güven duymadan önce muhtemelen uyum sağlamış olan çekingen Zürafa'yı okumaya başladığımda mutlu bir şekilde iç çekti.

Hikâyeyi bitirdiğimde hızla uykuya dalmıştı ve ben onun huzurlu yüzüne bakarak sııttım. Cameron aslında benim karbon kopyamdı. Aynı saçlar. Aynı güçlü burun ve dolgun kaşlar. Ben onun yaşındayken bana çok benziyordu. Tek farkı gözleriydi. Annesinin gözleriydi. En güzel gri.

Alnına bir öpücük kondurdum. "Tatlı rüyalar."

Uykulu bir şekilde gülümsedi ve ben de onun uzaklarda bir yerde, atlar ve zürafalarla dolu bir hayal dünyasında olduğunu anladım. Gitmek yerine orada kaldım, küçük yatağında yanına oturdum ve oğlumun uyumasını izledim.

Birkaç hafta içinde üç kişilik bir aileden altı kişilik bir aileye dönüşecek olmamız çılgıncaydı. Cameron üç kız kardeşine ağabeylik yapacaktı. Onun sevgi dolu bir çocuk olacağından bir an bile şüphe etmedim. koruyucu kardeş. Endişeyle küçük kardeşlerini bekliyordu. Dün başını Julianna'nın şişmiş karnına dayadı ve kız kardeşlerine günüyle ilgili her şeyi anlattı. Onlarla bağ kurmaya başlamıştı bile. henüz burada.

Üçüzleri her düşündüğümde kendimi hâlâ gerçeküstü hissediyordum. Julianna kısırlıkla mücadele ediyordu ve başka bir çocuk sahibi olamamamızın onu ne kadar kötü etkilediğini biliyordum. Yüzündeki o umutsuz ifade. Omuzlarındaki kederli çöküş. Banyodayken benden saklamaya çalıştığı hıçkırıkları.

Eşim beni istediğim büyük aileden mahrum bırakıyormuş gibi hissetti. Onda bir sorun olduğunu.

Julianna bir gece, uyuduğumu sandığı bir anda bana öyle söyledi.

İşte o zaman denemeyi bırakmaya, tüp bebek tedavilerini sonlandırmaya karar verdim. Çünkü daha fazla çocuk sahibi olamamamız umurumda değildi. Elbette büyük bir aile istiyordum ama karımın ruh sağlığı pahasına değil. Julianna ve oğlumuz benim için yeterliydi. *Mutluyduk* ve önemli olan tek şey buydu.

Ama sonra oldu.

Bir rüya üç küçük mucizeye dönüştü.

Kesinlikle çılgıncaydı ve ben hepsi için buradaydım.

Sonunda Cameron'ı uyuması için bıraktım ve kendi yatak odama döndüm. Karımın huzur içinde uyuduğu yere. Çarşafın altında çıplaktı. Ben yatağa girdiğimde hiç kıpırdamadı bile.

Julianna yan yatmış, yüzü bana dönüktü ve sarı saçları yüzüne düşmüştü. İnatçı saç tellerini kulağının arkasına sıkıştırdım ve burnu nefes nefese bir horlamayla seğirdi.

Yastıklarına geri döndüm, hiç uykum yoktu. O yüzden başka bir şey yaptım, karımı internette takip etmek gibi. Telefonumu aldım ve *Julianna'yı* aradım.

Google'da *Spencer*. Son iki gün içinde çok sayıda yeni makale yayınlanmıştı. Göğsüm sıkıştı çünkü o makalelerden herhangi birini açtığımda ne ile karşılaşacağımı biliyordum ama bilmek *zorundaydım*. Onun hakkında ne söylediklerini görmeliydim.

Telefonumda geziniyor, Julianna hakkında bulduğum yeni bir makaledeki yorumları okuyordum.

Midem çalkalanırken kanım kaynadı. Julianna ve benim son kez birlikte fotoğrafımızın çekilmesinden bu yana yorumlar daha da çirkinleşmiş ve nefret dolu bir hal almıştı. Bu iki gün önceydi.

Bishop'un gerçeği dünyaya açıklandığından beri medya Julianna'ya karşı yıllardır alçakça davranıyordu. O bir suçlunun kızıydı ve ben Başkanlık için aday olduğumu açıkladığımda kişisel saldırılar başladı.

Onu bir kadın olarak aşağılamaya çalıştılar.

Onu kötilediler ve karım Julianna Spencer olarak değil, ülkenin düşmanının kızı olarak resmettiler. İnternette tonlarca desteği olmasına rağmen, halkın ona olan nefreti sınırsızdı ve aldığı desteği aştı.

Masumiyeti defalarca kanıtlanmıştı ama umurlarında değildi. Onun imajını temizleyebileceğimizi düşündük ve lanet olsun ki denedik - ama hiçbir şey işe yaramadı. İnsanlar Julianna'm hakkında kararlarını vermişlerdi ve bu beni *öldürüyordu*.

Julianna'nın etrafındaki nefret başkanlık yarışımı biraz etkilemişti ama rakibim bir pislikti ve ben ülke için bir sonraki en iyi adaydım ve vatandaşlarımız bunu biliyordu. Dolayısıyla, kazanma şansım hala vardı - özellikle de arka arkaya başarılı kampanyalardan sonra.

Bakışlarım bir an için uyuyan Julianna'ya kaydı ve sonra yorumlara geri döndüm.

Aslında, Gracelynn'in Killian Spencer'a daha uygun olduğunu düşünmüşümdür hep.

Bir sonraki yorumu okurken yumruklarım sıkıldı. ***Onun masum rolüne ve acıklı hikayesine kanmıyorum. Onda bana doğru gelmeyen bir şeyler var. Bu sadece bir his ve hislerim asla yanlış değildir.***

Sikerim böyle işi.

Kazadan sağ kurtulmasını hep garip bulmuşumdur. Sence bunu kız kardeşinin nişanlısıyla birlikte olabilmek için mi planladı?

Bu yoruma bir cevap geldi. ***Aman Tanrım, ben de aynısını düşündüm! I Gracelynn ile nişanlıyken Killian'dan hoşlanıp hoşlanmadığını hep merak etmişimdir. Hepimiz kazanın fotoğraflarını gördük. O kazadan kurtulması imkansız olmalıydı ama kurtuldu ve şimdi zavallı Gracelynn öldü. Ya öldüyse? Çok karanlık biri, o yüzden şaşırmayacağım. Komplo teorileri zamanı. Kim bana katılmak ister?***

Lanet okuyarak telefonumu kapattım ve komodinin üzerine bıraktım. Julianna yanımda yuvarlandı ve sanki sıcaklığını arıyormuş gibi bedenime daha da yaklaştı. Kollarımı ona doladım, boğazım duygularla şişti.

Yüzünü boynuma gömdü ve boğazından acı dolu bir inilti döküldü. Vücudum gerildi ve fiziksel acı çektiğini düşündüm ama sonra duydum. Dudaklarında Gracelynn'in adının kusursuz sesi.

"Grace," diye inledi yine. "Hayır, lütfen. Hayır."

Gözlerimi sıkarak kapattım. Julianna tam da Gracelynn'in hayaletinden kurtulmuş, kız kardeşi kazadan sağ çıkarken kendisinin sağ çıkmamış olmasından duyduğu suçluluk duygusundan arınmış bir şekilde hayatına devam ederken medya her şeyi mahvetmek zorunda kalmıştı.

Aptal değildim; yalan söyleyip okumadığını söylese bile internetteki o makaleleri ve yorumları okuduğunu biliyordum. *Biliyordum* çünkü kabusları yıllar süren sessizlikten sonra tekrar geri dönmüştü.

Karım uykusunda inledi ve kalbim acı dolu sesle kırıldı. Parmaklarımı alnında gezdirip gergin çizgileri yumuşatmaya çalışırken yanağından aşağı yalnız bir damla gözyaşı süzüldü.

"Sorun yok," diye fısıldadım vücudu tam bir seğirme yaparken. Yumuşak bir şekilde haykırdı. "Seni tuttum, Prenses."

Sonunda tekrar uykuya daldı ve ben de onun bedenini kendiminkine sabitledim. Hamile karnını avuçlayarak bir elimi ağır tümseğin üzerinde gezdirdim, gergin derinin üzerindeki düzensiz çizgileri ve hatları takip ettim. Bebeklerden birinin tepki olarak tekme atmasını bekliyordum ama görünüşe göre hepsi uyukluyordu. Güzel, Julianna'nın biraz uykuya ihtiyacı vardı.

"Babacığım?" Küçük bir ses kapının dışından seslendi. Cameron uykusundan uyanmış olmalıydı. "Anne?"

"Evet, Buddy. Hemen geliyorum." Julianna'nın yanından ayrıldım ve yataktan kalktım. Kapıyı açtığımda Cameron kolunun altında küçük zürafa pelüşü ve ağzında başparmağıyla oradaydı.

Bir şeylerin ters gittiğini hemen anladım. Sadece korktuğunda ya da endişelendiğinde başparmağını ağzına götürürdü. "Sorun ne Cameron?"

"Kötü bir rüya gördüm ve sonra uyandım." Burnunu çekti, küçük yüzü ağlamak üzereymiş gibi buruştu. "Uyuyamıyorum."

Titreyen oğlumu kollarımın arasına aldım ve başını boynumun kıvrımına yaslayarak biraz daha burnunu çekti. "Sorun yok, baban seni kucakladı. Her şey yolunda," diye mırıldandım kulaklarına.

Onu hâlâ kollarımda tutarak koridorda bir ileri bir geri yürüdüm. o sakinleşene kadar. Yarı uykulu bir haldeyken odasına geri döndüğümüzde yatağını ıslattığını gördük. Lanet olsun. Onu benim yatağıma, annesinin yanına koymaktan başka bir seçenek yoktu. Julianna'nın yanına sokulmasını izledim ve kalbim kabardı.

Eşim ve bebeklerim buradaydı ve hep birlikteydiler, yatağımda güvende ve rahattılar.

Hayatımda gurur duyduğum pek çok şey yapmış olabilirim ama işte tam burası - bu mükemmel sahne benim gerçek gurur kaynağımdı. *Ailem*.

Sabah Julianna yapmak zorunda kalmasın diye Cameron'ın yatağını temizlemek için uykumdan feragat ettim. Çekmecesinden temiz çarşafı çıkardığımda gözüme başka bir şey çarptı.

Tüm bu şeylerin altında buruşuk bir kağıt.

Julianna'nın tıbbi belgesi neden Cameron'ın çekmecesindeydi?

Kâğıdı taradım, bana pek anlamlı gelmeyen ama bir şekilde ne anlama geldiklerini bildiğim kelimeleri okurken kalbimin karnıma düştüğünü hissettim. *Risklerin* ne olduğunu.

Julianna

Bir anda uyandım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı ama beni neyin uyandırdığını bilmiyordum. Kalbim göğsümde gümbürdüyordu ve bunun başka bir şey olup olmadığını merak ettim.

Hatırlayamadığım bir kabus.

Sol tarafıma baktığımda Killian'ın olmadığını, Cameron'ın onun yerinde olduğunu gördüm. Bir elimi başının üzerinde gezdirdim, uyuyan sevimli haline hayran kaldım kocamı bulmak için yataktan kalkmadan önce. Saate hızlıca bir göz attığımda saatin neredeyse sabahın üçü olduğunu gördüm.

Koridorun diğer ucundaki ofisine doğru ilerlerken Spencer Malikânesi sessiz ve karanlıktı. Kapı yarı açıktı ve şöyle bir baktım.

İçeride onu ofisinin balkonunda, gömleksiz ve geceye bakarken buldum.

Ona doğru yürürken kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı, o sırada gözlerime başka bir şey takıldı. Yerde buruşuk bir kâğıt vardı, sanki dikkatsizce yere atılmış gibiydi.

Gerçekte ne olduğunu fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve avuçlarım terlemeye başladı. Tıbbi belgelerim. Onları nasıl bulmuştu? *Aman Tanrım*.

Ellerimi önümde kavuşturarak balkona doğru titrek bir adım attım.

"Killian-"

"Neden?" diye sordu, sesi aldatıcı bir şekilde yumuşaktı.

Fazla sakindi. Sertçe yutkundum. "Neden ne?"

O kadar hızlı döndü ki tökezleyerek geri çekildim, gözlerim büyüdü. Onun Yüzündeki çığ ve sefil ifadeyi görmek acı vericiydi.

Yakışıklı yüzündeki ifade ve bu ifadenin oluşmasında benim de payım olduğunu bilmek.

Gözleri öfkeyle karardı ve titreyerek nefes aldım. "Neden bana söylemedin? Artık aramızda yalan ve sır olmayacağını sanıyordum," diye sertçe suçladı Killian. Soğuk ve mesafeli ses tonu beni şaşırtmıştı.

"Son derece sağlıklıyım," diye açıklamaya başladım ama nefesinin altından küfretti ve uzanıp ona dokunabileceğim kadar yaklaşıp kadar ilerledi ama buna cesaret edemedim.

Vücudu gergindi ve şu anda dokunmamın hoş karşılanacağını düşünmüyordum. Bu yüzden onun yerine kollarımı kendime doladım.

Birden kendimi çok *soğuk* ve *yalnız* hissettim.

"Yalan söylemeyi *kes*, Tanrı aşkına!" Killian hırladı. "Tek yaptığın yüzüme karşı yalan söylemek Julianna. Bu evliliğe yalan söyleyerek başladık ve sen bunu bir daha asla yapmayacağına yemin ettin."

"Sana söyleyecektim," diye kekeledim.

Cevabım üzerine alaycı bir kahkaha attı ve akmayan gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. Killian önümde bir ileri bir geri volta atıyor, parmaklarını saçlarında gezdirdikten sonra onları çekiştiriyordu. "Sana nasıl *güvenebilirim*? Allah kahretsin!" Durakladı ve bakışları öfkeyle bana kaydı. "Ne zaman öğrendin?"

Onun bu çıkışı karşısında irkildim ve hıçkırarak ağlamaya başladım. "Daha önce. Yaklaşık on dört haftalık hamileyken," diye sessizce itiraf ettim. "Doktor

Jennings bana bu hamilelikle birlikte gelebilecek bazı komplikasyonlardan bahsetti. Gestasyonel hipertansiyon çoklu gebeliği olan kadınlarda yaygındır.

Ancak nöbet geçmişim ve yüksek tansiyonum nedeniyle eklampsi geçirme riskim vardı. Bu da plasental abrupsiyona yol açabilir."

Killian başını salladı. "Doktor Jennings'i aradım," dedi soğuk bir sesle. "Üçüzlere hamile olmanın getirdiği tüm riskleri ve komplikasyonları anlattı. Plasental abrupsiyonun doğum sonrası kanama."

Kendimi savunmak istercesine, "Ama bu sadece olası en kötü sonuç," dedim. "Tamamen sağlıklıyım ve vücudum bebeklerimizi taşıyacak kadar güçlü. Riskler var ama-"

"Ve bunu bilmem gerektiğini düşünmediniz mi? Karımın sağlığı ya da oluşabilecek komplikasyonlar hakkında bilgi sahibi olmam gerektiğini?"

Titrek bir nefes çekerken göğsüm sıkıştı. Nefes almak bana acı veriyordu. Killian'ın acı çekmesi beni incitti. Ve kocamın soğukluğu; öfkesi beni mahvetti.

Yavaşça ona doğru ilerledim. "Bilseydin ne yapardın? Söyle bana, Killian. Bu hamileliğin benim için riskli olduğunu bilseydin... Ne. Ne yapardın. Sen. Yapardın? Yapardın?"

Gözlerinin kenarı seğirdi, boynu sanki öfkesini kontrol altında tutmak için çok uğraşıyormuş gibi gergin kaslarla kasıldı. Koyu renk gözleri parladı. Ona ne söylemeye çalıştığımı anladığında yüz ifadesi önce inanmazlığa sonra da anlayışa dönüştü.

"Bunun cevabını biliyorum," diye fısıldadım. "Benden bu hamileliği sonlandırmamı isteyecektin."

Bu onu hareketsiz kıldı ve sonra göğsü sert bir nefesle titredi.

Bu kelimeleri yüksek sesle söylemek midemi bulandırdı. Midem mide bulandırıcı bir hisle çalkalanıyor ve dilimde asidik safranın tadını alabiliyordum. Yutkunmaya çalıştığımda kendimi öğürürken buldum.

"Ve yapamam. Bunu yapmayacağım," diye boğuldum. "Ama bana sorsaydın, sana hayır diyemezdim. Riskleri bilseydin, bana ölüm döşegindeymişim gibi davranırdın ve seni incittiğimi göremezdim. Bebeklerimizle birlikte büyürken beni o işkence dolu gözlerle izlemene dayanamazdım. Bu beni öldürürdü."

Rüzgâr hızlandı ve karanlık gökyüzünde gürültülü bir gök gürültüsü yuvarlandı. Ardından çiseleyen yağmur başladı ve geceliğimin içinden sızan soğuktan irkildim.

Kocam havanın değişmesinden etkilenmemişti. Yumrukları hâlâ iki yanında sıkılı, vücudu hâlâ gergin ve isteksizdi.

"Bilmeyi hak edip etmediğime karar vermek sana düşmezdi." Killian soğuk, mizahsız bir kahkaha atarak başını salladı. "Ben senin kocam ve bu evliliğin güvene dayalı olması gerekiyor ama sen bana hayatımızdaki bu kadar önemli şeyler hakkında yalan söylemeye devam mı ediyorsun?"

Ayaklarıma baktım, utandım çünkü haklıydı. "Bana doğruyu söyle, Killian. Riskleri bilseydin bu hamileliği sonlandırmamı ister miydin?"

"Evet," diye kestirip attı.

Hızlı konuşması karşısında irkildim çünkü durup *düşünmedi* bile. "İşte sana neden söylemediğimin cevabı."

Üçüzler benim mucize bebeklerimdi ve onları kaybetmeye dayanamazdım, bu şekilde olmazdı. Onları doğuracak kadar güçlü olduğumu bildiğim halde. Özellikle de son hamileliğim düşükle sonuçlanmışken.

"Sen çıldırtıcı bir kadınsın!" Killian havladı. Kolunu sertçe uzattı ve pazumu kavrayarak beni sarstı. Bakışlarım ona kaydı ve bana ters ters bakmaya başladı. "Beni dikkatle dinle çünkü bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Evet, hamileliği sonlandırmanı tercih ederdim. çünkü *seni* kaybetme riskini almak istemiyorum. Ama bebeklerimizi doğurmak isteseydin, *asla* kürtaj yaptırmaya zorlamazdım."

Konuşmaya başladım ama sözümü kesti. "Bu evlilikte güven nerede Julianna? *Bana* güvenmiyor musun?"

"Sana güveniyorum," diye fısıldadım.

Kolumu bıraktı ama onun yerine elini boynumun arkasında kavuşturdu. "Yalancı," diye tısladı.

Bir çığlık attım. "*Özür dilerim.*" Bedenimi ona yaklaştırdım, sıcaklığını arıyordum ve o beni itmedi. Elimi göğsünde gezdirdim ve dokunuşumla ürperdi. "Korkmuştum."

Seçtiğim kelimeler karşısında gözlerini sıktı. "İşte tam da bu yüzden bana söylemeliydin. Bu yükü taşımak zorunda kalmazdın. yalnız."

Gökyüzünde bir gök gürültüsü daha yuvarlandı, bu seferki yağmur vaadiyle kükrüyordu.

"Yemin ederim sana söyleyecektim."

Bakışları tekrar benimkilere takıldı ve kaşları çatıldı. "Ne zaman?" "Yakında. Gelecek hafta, doktor randevumuzda."

Buna cevap vermeyince kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Benden nefret etme," diye yalvardım Killian'a.

Thud. Thud. Thud.

Gökyüzü açıldı ve yağmur sert bir şekilde yağarak ikimizi de sıırıslıklam etti. Ama ikimiz de kıpırdamadık.

Gözleri karardı, gök gürültülü ve acılı. At kuyruğunu yumruğuna dolamadan önce parmaklarını saçlarımda sıktı ve başımı geriye doğru çekti. Bizi tekrar incittiğimi fark ettiğimde boğuk bir hıçkırık çıkardım. Yağmur gözyaşlarımı yıkadı.

Killian başını eğdi ve dudakları şefkatle benimkilere değdi. "Seni tekrar kaybedemem."

"Öpmeyeceksin," diye söz verdim öpüşürken. Nefesimi ciğerlerimden çaldı, çekilmeden önce beni *sertçe öptü*.

"Doktor Pearl beni yakından izliyor," diye açıkladım nefes nefese. "Ben sağlıklıyım. Bebekler de sağlıklı. Tek bir hastalık bile geçirmedi."

Hamileliğim sırasında nöbet geçirdim. Kan basıncım biraz sabit ve kendimi neredeyse yatak istirahatine aldım."

"Keşke bana söyleseydin," diye homurdandı, sesi çiğ ve sertti. Burnumu çektim. "Ben de öyle. Hâlâ kızgın mısın?"

"Evet."

"Şimdi benden nefret mi ediyorsun?"

Killian alnını benimkine dayadı. Bakışlarında şimdi şefkat vardı ve kalbim rahatlayarak kabardı. "Senden asla nefret edemem, Prenses. Beni ne kadar kızdırırsan kızdır."

Beni kollarına aldı ve bizi içeri, gök gürültüsünden uzak ve yağmurdan korunmuş bir yere götürdü. "Bana bir daha yalan söyleme, Julianna. Artık sır yok. Ve bu sefer ciddiylim. Bana en kötü haberlerin konusunda güvenmelisin ve ben de işler iyi gitmediğinde bana söyleyeceğin konusunda sana güvenmeliyim."

"Artık sır yok," diye nefes aldım.

ALTINCI BÖLÜM

Julianna

Bir hafta sonra

Dünya aniden tersine döndü. Her şey çok hızlı oldu ve sonra onun korku dolu ılığını duydum. Kalbim bir an için durdu ve sonra çok karanlık bir yere gömölmeden önce her şey acı içindeydi.

Hiçbir şey duyamıyordum. Göremiyordum, hissedemiyordum.

Ses çıkarmaya çalıştım ama sanki dudaklarım birbirine dikilmiş gibiydi. Nefes alamıyordum.

Nefes alamıyorum... Yardım edin. Lütfen yardım edin. Yardım edin. "Julianna.

Adımı duydum ama bana kimin seslendiğini çıkaramadım. Görebilmem için çok karanlıktı.

"Julianna."

Evet, cevap vermeye çalıştım. Ama sesim çıkmıyordu. "Acıyor," diye yankılandı ses.

Bakırımsı kan tadı ağzımı doldurdu ve öğürdüm. "Julianna.

Julianna. Julianna."

Adım tekrar tekrar söylendi. Ta ki kulaklarım uğursuz sestten kanayana kadar.

"Korkuyorum

." Ben de

korkuyordum.

Ve sonunda hatırladım...

Çılıkları.

Kemiklerimin kırılma sesi.

Çılıklarım.

Kırılan camın sesi. Kekeleyen nefesi.

Ve sessizliği hatırladım.

Gözümü kırptım ve karanlık kayboldu, yerini kanlı bir Gracelynn aldı.

Ölü gözleri soğuk ve geniş. Parçalanmış yüzü.

Vücudu çok hareketsiz olmasına rağmen sesini duydum. Nefes almıyordu.

"Julianna."

"Gracelynn," diye bağırdım.

Keskin ölüm kokusu burnuma doldu ve öğürme isteğime karşı koyarak tekrar öğürdüm.

"Beni neden terk ettin?" diye suçladı sessiz ses.

"Ben terk etmedim!"

"Neden beni kurtarmadın?"

Acı damarlarımda dolaştı. Göğsümdeki baskı dayanılmazdı.

"Yapamadım."

"Bebeğim..."

Çığlıklarımı bastırarak ona ulaşmaya çalıştım. "Özür dilerim... Lütfen, özür dilerim. Lütfen. Lütfen. LÜTFEN!"

Gözden kayboldu.

Vücudum tutuldu ve her şey karardı.

Vücudum irkilerek uyandı ve umutsuz nefesler alarak tavana baktım. Göğsüm ağrıyordu ve yüzüm gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Dudaklarım çığlıklarımı tutma çabasıyla titredi ama yapamadım, bu yüzden ağır hıçkırıklarımda boğulmaya başladım.

Gördüğüm kâbusun mutlak dehşeti beni felç etti ve tek yapabildiğim tavana bakmak oldu. Hayatıma devam ettiğimi, sonunda Gracelynn'in ölümünü geride bıraktığımı sanıyordum. Ama anılar hâlâ peşimi bırakmıyordu.

İnternetteki o yorumları okumamam gerektiğini biliyordum. Onlar benim tetikleyicimdi ve şimdi bir kez daha hiç bitmeyen bir kâbus döngüsüne hapsolmuştum. Hayat ne kadar adaletsizdi.

Sonunda sonsuza dek mutlu olacağımı düşündüğümü.

Sadece geçmişim bana musallat olmak için geri döndü; şeytani bir pelerin gibi etrafımı sardı.

"Onu ben öldürmedim," diye fısıldadım, sanki kendime hatırlatmak istercesine. "Benim hatam değildi. Kaza benim hatam değildi."

Yüzüm ve boynum çiğ çiğ çizilmiş gibi hissediyordum. Yara izlerim fena halde kaşınıyordu ve parmaklarımı yüzüme sokma, yanmış etimi tırmalama dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım.

İnternetteki yorumlar ne olursa olsun, beni ne kadar kötü adam olarak göstermeye çalışırlarsa çalışsınlar, ben kötü değildim. Kız kardeşimi ben öldürmedim.

Gözyaşlarımı sildim, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken titreyerek nefes aldım. Titremem geçince kendimi zorla yataktan çıkardım. Bunun sadece bir şekerleme olması gerekiyordu.

Kestirmem nasıl böyle korkunç bir kabusa dönüştü?

Telefonum çaldı ve beni düşüncelerimden kopardı. Arayanın kimliğine hızlıca bir göz attığımda Mirai olduğunu gördüm ve aramayı cevapladım. "Selam."

"Beni ne kadar özlediğini söyle," dedi her zamanki neşeli sesiyle. Mirai artık neredeyse yirmi yaşındaydı ama hâlâ altı yıl önce tanıştığım eski Mirai'ydi. Altıncı hissi var mıydı bilmiyorum ama neredeyse Her zaman neşelenmeye ihtiyacım olduğunda arardım. "Beni ne kadar özlediğini söyle."

"Hem de çok. Cameron'ı tekrar görmek için sabırsızlanıyorum. Onun tatlı, tombul yüzünü özledim. Üçüzler gelmeden dönmüş olmalıyım!"

Öyle olmasını umuyordum. Üç yeni doğanla birlikte her türlü manevi desteğe ihtiyacım olacaktı. "Avrupa nasıl?" Heyecanla sordum.

"Çok güzel!" diye neredeyse kulaklarıma bağıyordu. "Ve hayal ettiğim her şey. Fransa'dayken kendime Parisli iyi bir adam bulup oraya yerleşmeyi düşünüyordum. Ama iki ay Avrupa'yı dolaştıktan sonra evimi özlediğimi fark ettim. Dünkü bağış toplama etkinliği nasıl geçti? Umarım bir öncekinden daha iyidir?"

"İyi idi," diye cevap verdim. İyi *değildim*.

Aslında tam bir felaketti. Bütün gece bana kötü kötü baktılar. Bazı insanlar beni ve amacımı çok destekledi - misyonumuz seks ticareti mağdurları ve hayatta kalanlar hakkında farkındalık yaratmaktı.

Diğerlerinin yüzünde ise bana karşı açık bir hoşnutsuzluk ifadesi vardı. Korkunç fısıltıları duydum.

"Babası ülkenin en büyük insan kaçakçısıydı. Bu etkinlikle ne elde etmeyi umuyor? Başka bir acıklı hikayesi mi?"

"Sahte görünmek için çok çabalıyor."

"Ondan şüpheli hisler alıyorum."

"Zavallı kız kardeşi ama."

"Gerçekten bir kaza mıydı?"

Fısıltılar, bu sabah internette gördüğüm saldırgan yorumlardan farklı değildi. Aşagılık ve mide bulandırıcı. Şeytani ve iğrenç.

"Ölmüş kız kardeşinin nişanlısıyla evlenmesi çok iğrenç."

"Muhtemelen o peçeyi takmaya geri dönmeli. Yara izleri yürümeye başlayan çocuğuma tam anlamıyla bir kabus yaşattı."

"Neden sadece estetik ameliyat yaptırmıyor?"

"Muhtemelen yaralarını sempati kazanmak için kullanıyordur."

"Kimse alınmasın ama bu biraz iğrenç."

"Bahse girerim karanlıkta sevişiyorlardır, böylece Freddy Krueger'ın dişi versiyonuna bakmak zorunda kalmaz."

"Kız böyle görünürken onu nasıl öpüyor?"

Mirai iç çekti. "Kulağa pek iyi gelmiyor. Facebook'taki bazı paylaşımları gördüm. Twitter tam bir kabus. Bu insanlar çok acımasız."

Boğazım düğümlendi ve yutkunduğumda neredeyse tükürüğümle boğuluyordum. "Um, evet. Bak benim-"

Telefonum gelen başka bir aramayla titredi ve kulağımdan çektim. Killian arıyordu. "Hey, Mirai. Seni sonra ararım. Killian arıyor."

"Tamam, görüşürüz!" Onun telefonunu kapattım ve Killian'inkine cevap verdim.

"Hey, iyi uyudun mu?" diye yorgunca selamladı beni. Sıcak, zengin sesi vücuduma bir ürperti gönderdi. İyi bir ürperti. Beni bulanık hissettiren türden.

"Pek sayılmaz," diye dürüstçe cevap verdim, çünkü artık yalan söylememeye yemin etmişim. Artık sır yok. "Ne yapıyorsun?"

"Gelecek haftaki münazaraya hazırlanıyorum. Bazı notlar üzerinde çalışıyorum." Devam etmeden önce arka planda bir hışırtı duyuldu. "Bu yüzden arıyorum. Dosyalarımın birini evde unutmuşum. Samuel onu almaya gelecek, sadece önceden haber vermek istedim."

Öne doğru oturdum, aklımda daha iyi bir fikir vardı. "Sorun değil, sana dosyaları getireceğim."

"Yapmak zorunda değilsin. Dinleniyor olman gerekmiyor mu?"

"Seni görmek istiyorum." Bu sabah ben hala uyurken gitmişti ve bu gece geç saatlerde, Cameron ve ben uyuduktan çok sonra evde olacağını tahmin ediyordum.

"Her şey yolunda mı Prenses?" Killian, sesi endişeyle derinleşerek sordu.

"Evet, ben sadece... seni özledim." Kendimi en güvende hissettiğim yerde, onun kollarının beni sarmasına ihtiyacım vardı.

Fısıltılardan ve dedikodulardan

uzakta. "Tamam, görüşürüz o zaman.

Seni seviyorum." Bu beni gülümsetti.

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattık ve giyindikten sonra ofisinden dosyayı aldım ve oğlumu bulmaya gittim. Cameron'ı kanepede oturmuş, bir yandan havuç çiğnerken bir yandan da bilmem kaçınıcı kez Patron Bebek'i izlerken buldum.

"Küçük adam bugün uyumak istemedi," dedi Selene onun yanından. Belli ki onu küçük parmağında oynatıyordu.

"Bu kadar enerjiyi nereden buluyor bilmiyorum." Bakışlarım onunla televizyon arasında gidip geldi. "Onu biraz daha izlemenin sakıncası var mı? Bu dosyayı Killian'ın ofisine bırakmam gerekiyor."

Selene beni uzaklaştırdı. "Git hadi. Küçük adam ve ben iyi olacağız."

Evden dışarı adımımı attığım anda etrafım küçük koruma ekibim tarafından sarıldı. Dört kişiydiler. Bunun biraz fazla olduğunu düşünmüştüm ama söz konusu benim korunmam olduğunda Killian'la tartışmaya gerek yoktu.

"İyi günler, Bayan Spencer. Kocanız aradı ve ofisine gideceğinizi haber verdi. Arada herhangi bir yere uğrayacak mısınız?" Jackson sordu. Yetkili oydu ve aynı zamanda Samuel'in en büyük ağabeyiydi.

Killian etrafımdaki insanlara güvenmekte zorlanıyordu, bu yüzden korumalarımın hepsi yıllardır şahsen tanıdığı ve beni güvende tutacaklarına inandığı adamlardı.

"Hayır. Doğruca Killian'ın ofisine lütfen."

Ofisine gitmek yirmi dakika sürdü ve bu süreyi Mirai ile konuşmak için kullandım. Bana Avrupa'da geçirdiği zamanı anlattı, ziyaret ettiği yerler hakkında övgüler yağdırdı ve yakışıklı yerliler. Mirai spontane biriydi ve söz konusu yerlilerle *çoktan* takılmış olsaydı şaşırırmazdım.

Araba tanıdık bir binanın önünde yavaşlayarak durduğunda telefonu kapattım. "Geldik, Bayan Spencer."

Jackson benim için kapıyı açtı ve ben de dosyayı kolumun altında, çantamı da diğer elimde tutarak arabadan indim.

Gerçekte ne olduğunu anlamam çok hızlı oldu. çok geç olmadan. Arabadan dışarı adımımı attığım anda, birden etrafım insanlarla çevrildi. Üzerime geliyorlar, korumalarımı geçmeye çalışıyorlardı. Kalbim tekledi ve panikle etrafıma bakındım.

Ne oluyordu?

Bu insanlar nereden geldi? Kaldırım bir saniye önce boştu.

Endişe soğuk damarlarımı doldururken yer ayaklarımın altında sallanıyordu. Üzerime çevrilmiş mikrofonları ve kameraları fark ettiğimde panik dehşete dönüştü. Yüzümde, arkamdaydılar ve hepsi aynı anda konuşuyordu.

Neler olduğunu anladığımda korku dehşete dönüştü. Basın tarafından resmen saldırıya uğruyordum.

Çok yakındılar; sesleri çok yüksekti; bedenleri bana baskı yapıyordu. Neredeyse saldırgan bir şekilde. Korumalarım etrafımı sarmış, ciğerlerim sıkışıp kalbim teklerken onları zapt etmeye çalışıyorlardı.

Spencer Binası'na girmeye çalışırken tökezleyerek uzaklaşırken görüşüm bulanıklaştı. Dosyayı kaldırdım ve gözlerimi parlak ışıklardan korumaya çalışırken yüzümü dosyanın arkasına sakladım.

Gidecek hiçbir yer yoktu.

Kapana kısılmıştım.

Biri bana çarptı. Kim olduğunu bilmiyordum - beni korumaya çalışan kişi mi yoksa bana saldırmanın eşiğinde olanlar mı? Tanımadığım bir çift terli el beni tutmaya çalıştı ve ben tökezleyerek uzaklaştım.

Ayakta durmaya çalışırken nefesim kesildi ama ayaklarım altımdan kaydı. Bedenim yola, gelen trafiğe doğru eğilirken dünya sallanıyordu.

Thud.

Thud.

Thud.

Ağırlığımın altında çöktüm ve asfalta sertçe çarptım.

Ve sonra tek gördüğüm karanlıktı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Killian

Kapının çalınması beni kâğıt yığınınndan uzaklaştırdı. "İçeri gel." Gelenin Julianna olduğunu düşünmüştüm ama sürpriz bir şekilde Gideon içeri girdi. "Oh, selam.

Bu beklenmedik bir ziyaret," diye kayınpederime takıldım. "Julianna seni gördüğüne sevinecek. Birazdan gelecek."

Bir an sessiz kaldı ve kaşlarım çatıldı. Ona yakından baktım ve sanki bir savaşa hazırlanıyormuş gibi gergin olduğunu gördüm. "Her şey yolunda mı? Sorun nedir?"

"Hiçbir şey yolunda değil," diye konuştu sonunda. "Öyle olduğunu nasıl düşünebilirsin?"

Kaşlarımı çattım. "Aklından geçenleri okuyamıyorum, Gideon. Sen neden bahsediyorsun?"

Ceketinin iç cebinden bir şey çıkarmadan önce boğazının arkasından sert bir ses çıkardı. Küçük bir yığın... resim mi?

Başımı yana eğdim, devam etmesini beklerken kafam karışmıştı. İlk fotoğrafı çevirdi ve kalbim sıkışmaya başladı. "*Bu*," diye tısladı. "Bundan bahsediyorum."

Gideon dikkatsizce yığını masamın üzerine fırlattı. Resimler kucağıma düştü ve çenem gerildi. İrkilme dürtüsüne karşı savaştım, çünkü lanet olsun, acıtıyordu. Karımın fotoğraflarının masama ve kucağıma dağıldığını görmek; yaraları ana odak noktasıydı. Gerçekte olduklarından daha kötü görünecek şekilde fotoşoplanmışlardı. İnsanların ne kadar zalim olabileceğinin acı verici bir hatırlatıcısıydı.

Julianna çok güzeldi. O benim karım ve çocuklarımın annesiydi. Ama medyada böyle gösterilmiyordu.

Yara izleriyle dalga geçildi.

Karakteri kötülendi.

Söylediği her kelime ona karşı çarpıtıldı.

Her hareketi, onu bir kurban yerine bir kötü adama dönüştürecek şekilde mercek altına alındı.

Medya karımdan *nefret ediyordu*.

Ve kaç kez düzeltmeye çalıştıysam da; nefret daha da kötüleşti.

"Julianna bunu sorun etmediğini söylüyor. Umurunda değilmiş," diye homurdandı Gideon, yumruklarını masaya vurarak. "Ne olduğunun bir önemi yokmuş.

İnsanlar, yanında sen olduğun sürece sorun olmayacağını söylüyor. Ama bu gerçekten iyi mi?"

Gözlerimi sıkıca kapattım çünkü haklı olduğunu biliyordum. Kesinlikle haklıydı.

İyi değildi.

"Kamuya mal olmuş biri olduğun için onun bunları yaşaması gerçekten adil mi?" diye sertçe suçladı. "Çünkü inanın bana, eğer Jules normal bir

herkes gibi vatandaş olsaydı, geçmiş kimsenin umurunda olmazdı ve kesinlikle alay konusu yapılmazdı."

Gideon derin bir nefes aldı ve başını ciddiyetle salladı. "Bu senin hayatın ama onun değil. O buraya ait değil, Killian."

"O benim karım." Yumruklarım sıkıldı. Sözleri doğrudu ama yine de kendimi savunmada hissediyordum. "O benim olduğum yere ait."

Elini yorgun bir ifadeyle yüzünde gezdirdi. "İkinizi ayırmaya çalışmıyorum. Senden bir seçim yapmanı da istemiyorum. Bu kampanyanın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Rahmetli baban kat ettiğin yolla ve dönüştüğün adamla gurur duyardı. Ama bunu açık bir zihinle düşünmelisin." Durakladı ve sonra iç çekti. "Ben sadece endişeli bir babayım."

"Gideon-"

Kapım çalınmadan çarparak açıldı. Gideon şaşkınlıkla arkasını döndü ve ben de dik oturup kaşlarımı çatarak asistanıma baktım. Belli ki paniklemişti ve titriyordu. "Sorun nedir?"

Dramatik bir şekilde nefesi kesildi ve ben de aşırı nefes alıp almadığından endişelendim. Meera normalde yumuşak başlı biriydi, o halde onu bu kadar sarsan ne olabilirdi?

"Um... J-Julianna," diye hırıldadı. Midem bulanmadan önce gözlerimi kırptım. "O aşağıda. Bir... e-acil durum var."

O daha cümlesini bitiremeden ben koşarak odadan çıkmıştım bile, Gideon da peşimden geliyordu. Asansörün düğmelerine bastım ve tüm vücudum titrerken hayatımın en uzun yolculuğu oldu.

Gideon sessizdi ve ben istesem bile konuşamazdım.

Tüm çılgın, olası senaryoları düşündükçe kalbim hızla çarpıyordu.

Ne kadar kötü yaralanmış? Ne oldu? Bayıldı mı? Belki de ciddi bir şey değildi.

Lanet olsun, ciddi bir şey olmaması için dua ettim.

Asansörün sesi duyuldu ve kapılar açıldı. Herkesin *paniklemiş* görüldüğü kalabalık lobiye koştum ve bu benim ilk göstergemdi.

bir sorun vardı. İnsanlar bana sempatik bakışlar atıyordu ve korku damarlarımda dolaşarak göğsümde güçlü bir şekilde atıyordu.

Julianna iyi olmalıydı. Olmak zorundaydı çünkü başka bir olası sonucu kabul *edemezdim*.

Dışarıya, işlek kaldırıma adımımı attığım anda tüm dünyam aniden durdu. Zaman yavaşladı; yer ayaklarımın altında sallanıyordu ve kulaklarımda ısrarlı bir çınlama vardı.

Nasıl nefes alacağımı unuttum.

Göğsümde acı verici bir yanma hissi oluştu ve ciğerlerim çökmek üzereymiş gibi hissettim.

Eşim yerdeydi, dört çocuğuyla birlikte sol tarafına kıvrılmıştı. korumalar etrafını sarmıştı. Etrafında birkaç yabancı daha vardı ve hepsinin Julianna'nın etrafında koruyucu bir çember oluşturmaya çalıştıklarını fark ettim. Onu basından ve diğer meraklı insanlardan saklıyorlardı. telefonlarındaki fotoğraflar.

Koruyucu bariyeri aştım ve onun bilinçsiz ve gevşek bedeninin yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Başı Jackson'ın kucağındaydı ve Jackson onun ellerini kendi ellerinin arasında ovuşturuyordu.

"Ne oldu?" Sesim boğuk çıkarken sordum.

"Etrafımıza doluştular. Julianna da gelen trafiğin arasına daldı," diye açıkladı titreyerek. "Her şey çok hızlı oldu. Onu güvenli bir yere çekebildim ama sanırım düşerken kendini yaralamış olabilir."

Solgun yüzüne bakarken midem bulantıyla çalkalandı. "Biri 911'i aradı mı?" Gideon sordu.

Karımı dikkatlice kollarıma aldığımında bir evet korusu vardı.

"Julianna," diye mırıldandım. "Benim için gözlerini aç, Prenses. O güzel grileri görmem gerek."

Beni duyduğuna dair herhangi bir işaret bekledim; belki küçük bir kıpırdanma bile olabilirdi ama

Çok hareketsizdi. Solgun yüzü ve soğuk elleriyle kollarımda kendini kırılgan *hissedi*yordu.

Onu göğsüme daha sıkı bastırdım ve kulaklarına fısıldadım. "Seni yakaladım. Artık güvendesin."

Lütfen, uyan.

Kaldırımın ortasında, elimde tuttuğum bilinçsiz karımın kucağında olduğunu ya da insanların sağda solda fotoğraf çektiğini düşündüm. Sadece Julianna'nın iyi olmasını, uyanmasını istiyordum çünkü belirsizlik beni öldürüyordu.

Etrafımdaki sirenleri ve tanıdık sesleri duyuyordum ama hiçbir şey bana mantıklı gelmiyordu. Tek odak noktam karımdı ama sonra sağlık görevlileri etrafımızı sardı ve içlerinden biri Julianna'yı benden aldı. Onu bir sedyeye koymalarını şaşkınlıkla izledim ve sonra bakışlarım boş kollarıma düştü.

Onu ambulansa bindirdiklerinde göğsümü korku kapladı ama Onlar kapıları kapatmadan önce ileri atıldım. "Ben onun kocasıyım," diye telaşla konuştum; çılgınca. "Lütfen, onunla birlikte olmam gerek."

Yaşlı erkek sağlık görevlileri "Binin," dediler. Beni saran rahatlama aniydi ama yeterli değildi çünkü Julianna hâlâ baygındı ve muhtemelen yaralıydı. Fiziksel bir yaralanma yoktu ama ya üçüzler?

"O iyi mi?" Titreyerek sordum.

Julianna'nın durumunu değerlendiren kadın bana hızlı bir bakış attı. Dudakları acımasız bir çizgiyle incelmmişti. "Onu hastaneye götüreceğiz ve onlar da eşiniz ve doğmamış bebeğiniz için ellerinden geleni yapacaklar."

"Bebekler," diye düzelttim, sanki bir fark yaratacakmış gibi.

"Üçüzlerimiz olacak."

Sağlık görevlileri bir bakış attılar ama sessiz kaldılar.

Hastaneye vardığımızda kendimi uyuşmuş hissediyordum. Etrafımız Hemşireler ve doktorlar Julianna'yı benden uzaklaştırırken. Karşı koymadım çünkü karımın sorunu her neyse onu düzeltmek için tek umudum onlardı.

Panik damarlarımda dolaşırken ve korku omurgamdan aşağı kayarken kelimeler kulaklarıma çarptı.

"Belki bir beyin sarsıntısı."

"İç yaralanmalar da olabilir."

"Sağlık görevlileri üçüzlere hamile olduğunu söyledi."

Bir küfür ve ardından bana anlamsız gelen başka kelimeler vardı.

Acil servise götürüldü ve benim girmeme izin verilmeyen bir odaya götürüldü. Gideon ve Samuel bana katılırken kapının önünde volta attım. Hemşireler odaya girip çıkıyordu ve ne zaman içeri girmeye çalışsam yolumu kesiyorlardı.

"O iyi mi? Karım iyi mi? İyi olmalı, değil mi?" Kimseye belli etmeden tekrarlayıp durdum. "İyi olmak zorunda. İyi olmak zorunda. İyi olacak."

Saatler sonra nihayet bir doktor dışarı çıktı. Neredeyse çılgınca ileri atıldım. "Neler oluyor? Neden kimse bana bir şey söylemiyor? İyileşecek mi?"

"Bayan Spencer arka arkaya iki nöbet geçirdi ve plasenta dekolmanı var. Derhal sezaryen için hazırlık yapmamız gerekiyor," diye sert bir açıklama yaptı. "Eşiniz ve bebekler son derece zor durumda."

Söyledikleri beni dehşete düşürdü ve yüzüme yansıdı mı bilmiyorum çünkü bana sempatik bir bakış attı. "Bu şu anlama mı geliyor - Julianna Karım, riskler nelerdir? Sadece yirmi dokuz haftalık hamile. Bu çok erken değil mi?"

Doktor başıyla onayladı. "Üçüzler prematüre olacak ve yenidoğan yoğun bakım ünitesine yatırılmaları gerekecek. Amacımız üç bebeği de kalıcı bir hasar olmadan güvenli bir şekilde dünyaya getirmek."

"Peki ya karım? O ne olacak?" Sesimdeki korku ve acıyı gizleyemiyordum bile.

"Sizi temin ederim ki hem anne hem de bebekler bizim önceliğimizdir."

Sonra o gitti ve ben sadece onun sözlerine tutunmak zorunda kaldım.

Umut.

Bekleme odasında volta attım. Gideon ve Samuel sessizdi ama burada yalnız olmadığım gerçeğini takdir ettim. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Uzun saniyeler acı dolu dakikalara dönüştü. Belki de bir saatti? Belki daha fazla?

Sonsuza dek sürecekmış gibi geldi.

Daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum çünkü kesinlikle delirmek üzereydim. Titrek bir elimi yüzümde gezdirdim ve sonra bakışlarım Gideon'unkine kaydı. "Benim için Selene'i arayabilir misin? Cameron'a göz kulak oluyor."

Kayınpederim başını salladı. "Hastaneye gelmeden önce zaten yapmıştım," diye ağırbaşlı bir şekilde cevap verdi. "Cameron'la o ilgilenecek. *Sen Jules ve üçüzlere odaklan.*"

Pencerelere doğru yürüdüm, uyuşmuş bir şekilde dışarıya bakıyordum. Samuel bana kahve ikram etti ama başımı salladım. Oturmaya çalıştım ama bunun için sabırsızlanıyordum, bu yüzden volta atmaya geri döndüm. İleri geri; yumruklarımı sıkarak, sessizce dua ederek ve kalbim boğazımda olarak.

Kapının gıcırdayarak açılma sesini duyunca döndüm ve doktor dışarı çıktı, yüzü nötrdü.

"Karım," diye boğuldum. "O iyi mi? Neler oluyor? Bebekler?"

"Eşinizin bilinci hâlâ kapalı ama yakında uyanır. Bayan. Spencer biraz kan kaybetmişti, bu yüzden birkaç gün halsiz kalacak. Doğum vücudu için zor olsa da, şu anda hayati tehlikesi yok ve iyileşiyor."

Anında rahatladım ve bacaklarım güçsüzleşti. "Oh, Tanrı'ya şükür. Tanrı'ya şükürler olsun," diye nefes aldım. "Teşekkür ederim. Peki ya üçüzler?"

Doktor iç çekti. "Bay Spencer, bilmenizi isterim ki elimizden gelenin en iyisini yaptık-"

Kalbim sıkışmıştı. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı, gözleri cam gibi olmuştu. "Kızlardan biri doğumdan sağ çıkamadı. Üçüzlerin en küçüğüydü, sadece üç kilo ağırlığındaydı ve onu geri getirmek için her şeyi denedik ama... Çok üzgünüm."

Zorlukla kontrol altına aldığım duygularımın gücüyle titreyerek geri çekildim. Acı keskin ve acımasızdı. "Kızlarımdan birinin... kızımın.... yapmadığını mı söylüyorsunuz?"

Doktor kederle başını salladı. Dizlerimin bağı çözüldü ve tökezleyerek arkamdaki sandalyeye çöktüm. Gözlerimi kırpıttım ve sonra titreme başladı; kalbim hızla çarpıyor ve damarlarımda dolaşan kan soğuyordu.

Acının çığ sesleri içimi yırtarken göğsüm titredi ve kalbim *kanadı*.

Gideon'un doktorla konuştuğunu duyabiliyordum ama dinlemiyordum. İçimde bir şok vardı ve her şeyi anlamlandırmaya çalışıyordum.

Kızlardan biri doğumdan sağ çıkamadı.

Bu gerçek olamaz.

Ama gerçektir. Her ne kadar midemi bulandırsa da gerçektir. Ağzımdaki asidik safrayı öğürmeden önce yuttum.

Sonunda titremem durdu. Samuel omuzlarımı sıktı. "Julianna'yı özel bir odaya aldılar. Onunla birlikte olmalısın."

Gideon'u üst kata kadar takip ettim, ayaklarımın üzerinde biraz dengesiz duruyordum. Julianna'nın odasına girdiğim anda, onu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Hastane yatağında çok küçük ve kırılgan görünüyordu. Yaklaştıkça gözyaşlarım görüşümü bulandırdı. Güzel yüzündeki ifade huzurluydu ve bu kalbimi kırdı çünkü daha ne kadar sürecekti?

Karıma bebeklerimizden birini kaybettiğimizi nasıl söylerim?

Bir parmağımı sıcak yanağında gezdirdim. "Tuttum seni, Prenses."

Yatağının yanındaki sandalyeye oturdum ve uyanmasını beklerken ellerinden birini elime aldım. Sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi ve alnımı birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza yasladım. Bekledim ve biraz daha bekledim.

Arkamdaki kapı açıldı ve Julianna'nın babası odaya girdi. Yatağın etrafında yürüdü ve kızının başının karşı tarafında durdu, kızının üzerinde durdu, yüzünün her yerinde kalp kırıklığı ile dikkatle onu izledi.

Gözlerim Gideon'a kilitlendi. Bana baktı; hiçbir yargılama yoktu. Sadece *bekliyordu*.

Ve tam olarak ne yapmam gerektiğini biliyordum. Ölmüş babam muhtemelen beni hayal kırıklığına uğrattırdı. Ama bir seçim yapmak zorundaydım.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Juliana

Uyandığımda kendimi hafif uyuşuk hissediyordum ve kafam bulanıktı, kafam *karışmıştı*. Gözlerim hastane odasında gezindi ve yatağımın yanında, ellerim ellerinin arasında oturan kocama takıldı. Spencer's Binası'nın dışında neler olduğunu hatırlıyordum ama ondan sonraki her şey hafızamda bir boşluktan ibaretti.

"Ne-" Boğazım o kadar kurumuştı ki zar zor konuşabiliyordum. Tekrar konuşmaya çalışmadan önce birkaç kez yutkundum. "Ne oldu?"

Tüm vücudum ağrıyordu ve karnımın alt kısmında bir rahatsızlık hissi vardı. Ağır hamile karnımı görmeyi umarak aşağıya baktım ve karnım hala şişti ama hatırladığımdan oldukça küçüktü.

"Killian," diye telaşla soludum, doğrulmaya çalıştım ama sonra acı vücuduma yayılırken inledim. "Bebeklerim, neredeler?"

Ben bağıınca sandalyeden fırladı ve yatağa doğru eğilerek beni tekrar yatırmaya çalıştı. "Ne oldu?" Sertçe sordum.

"Killian!"

Sertçe yutkundum, bakışları bana dönmeden önce odanın içinde gezindi. "Senin ve üçüzlerin durumu kötüydü, bu yüzden acil sezaryen yapmak zorunda kaldılar," diye yavaşça açıkladı. "Bebekler prematüre ama iyi olacaklar."

"Oh, Tanrı'ya şükür. Tanrı'ya şükür," diye iç geçirdim ve yastığa yaslandım. "Neredeler? Onları görebilir miyim?"

Kederli ifadesi kafamı karıştırdı. Killian az önce bebeklerin iyi olduğunu söylemişti. Neden *kalbi kırılmış gibi* görünüyordu?

"Sorun nedir?" Sesim çatallaşarak sordum. Panik içimde yükseldi ve korku damarlarımda dolaştı. "Bana söylemediğin bir şey var. Söyle bana!"

Kocam titreyen yumruğunu ağzına bastırdı ve ben de onun yutkunarak ağlamasını izledim. "Bebeklerden biri... o... başaramadı. O..."

Killian daha fazla dayanamayacakmış gibi dizlerinin üzerine çöktüğünde kalbim duracak gibi oldu. "Sen-" Boğuldum. "Az önce ne dedin sen?"

Hayır. Hayır. Hayır!"

"Julianna," diye başladı Killian ama ben çoktan başımı sallamaya başlamıştım. "Bana bebeğimi getir. Onu görmek istiyorum. Onu hemen şimdi görmek istiyorum,

Killian. Onu görmeme izin ver, lütfen. Tanrım, *lütfe*."

Killian başını salladığında kalbim çılgınca çarpıyordu. Hemşireyi çağırdı ve sonra kapı açılana kadar hayatımın en uzun dakikasını geçirdim. A Hemşire kucağında küçük bir kundakla içeri girdi.

Göğsüm sıkıştı; acı neredeyse tarif edilemezdi. Kızım yumuşak mor bir battaniyeye sarılmıştı ve ben onu kucağıma almak, yüzüne bakmak ve her santimini ezberlemek için yanıp tutuşuyordum.

Kollarımı hemşireye doğru açtım. "Bebeğimi kucağıma almak istiyorum."

Kızımı kollarıma bıraktı ve ben de içgüdüsel olarak onu göğsüme doğru çektim, minik yüzüne baktım. O kadar küçüktü ki; tüm vücudu babasının avucuna rahatlıkla sığabilirdi.

Hemşireye bir bakış attım. "Sence onunla ten tene yapabilir miyim? İşe yarar mı? Belki de sadece benim sıcaklığıma ihtiyacı vardır, ona güvende olduğunu hatırlatmak için. İyi olacak, değil mi? Ten tene bakım, anne ve bebeğin bağ kurması için en iyi yoldur. İhtiyacımız olan bu. Doğduğunda uyanık değildim ama şimdi buradayım. İyi olacak," diye tekrarladım, kendi kulaklarıma gerçek dışı gelse de sözlerime kesinlikle inanıyordum.

Killian boğazının arkasından acı dolu bir ses çıkardı ama ona bakmaya cesaret edemedim. Onun yıkılışını izleyemezdim. *İzleyemezdim*.

Hemşire yüzünü buruşturdu ve bana çaresiz bir bakış attı. "Hanımefendi, o-" "Lütfe," diye araya girdim. "Sadece... bunu yapmama izin ver.

Kendimi tutmak istiyorum

kızım; ten tene."

Gözleri cam gibiydi ama kederin beni etkilemesine izin vermedim. Başını salladı ve hastane önlüğümü indirmeme yardım etti. Kızımı sıkı kundağından çıkardım ve onu çıplak göğsüme yasladım, serin teni sıcaklığıma karşı koyuyordu.

"Hey, bebeğim. Şu haline bak," diye nefes aldım, başının üstünü okşayarak. Babasıninki gibi küçük, siyah saçları vardı. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel ve en değerli şeysin," diye fısıldadım gözyaşlarımı tutamayarak. "İyi olacaksın. Annen artık burada."

Bebeğimin öldüğünü kabullenemiyordum. Bu yüzden onunla konuştum. Saatler gibi gelen bir süre boyunca, ağlamaktan ve konuşmaktan boğazım ağrıyana kadar. Ona küçük ailemizle ilgili hayallerimi anlattım, bir yandan da sessizce nefes almasını diledim. Yaşamasını.

Onun küçük çığlığını duymak
için can atıyordum. Ama o hiç
ağlamadı.

Onun sıcaklığını hissetmeyi
arzuluyordum. Ama o çok
hareketsizdi.

Boğazımın içten içe kanadığını hissedene kadar ağladım. Ruhumun
parçalanması acı vericiydi ama beni asıl yıkan güçlü, kendinden emin ve
kibirli kocamın yıkılışını görmek oldu.

"Killian," diye fısıldadım titreyerek, bir elimi yavaşça onunkine doladım.
Parmaklarımız birbirine dolandı ve umutsuzca birbirimize tutunduk. Başı
kaldırdı ve gözyaşları içinde bana baktı. Yüzü kırmızı ve ıslaktı ve acı dolu
ığlıkları kulaklarımı dolduruyordu.

Kızımızın yumuşak yanağına bir parmak darbesi indiriyorum. "Tanrı
bize kk bir melek verdi."

Yüzünden acı okunuyordu; ifadesi perişandı ve gözlerinde karanlık bir
azap vardı. Daha önce hiç bu kadar umutsuz hissetmemiştim ama kk
kızımızın gerçekten öldüğünü kabul etmek zorundaydım.

Elini daha sıkı kavradım. "Bizi tut, Killian."

Göğsü keskin bir nefesle sarsıldı ve ona ikinci kez sormama gerek kalmadı.
Yatağın kenarına oturdu ve kollarından birini omuzlarıma doladı.

"Bırakma," diye yalvardım kırık bir sesle.

"Yapmayacağım," diye mırıldandı, yıkılmışlığı kelimelerinden
sızıyordu. "Seni yakaladım, Prenses. Bizi yakaladım."

Dudaklarımı kızımın minik başına bastırdım. "Alina," dedim kısık bir
sesle. "Işık ya da parlak olan anlamına geliyor. O bizim ışığımız. Bizim
kk meleğimiz. Onun adı Alina."

Killian başını eğerek kızımızın kk ayaklarına şefkatli bir öpücük
kondurdu. "Alina," diye fısıldadı kabaca. "Bu mükemmel."

Kızımıza bir süre daha sarıldım ve sonunda fısıldayarak
vedalaştıktan sonra onu hemşireye geri verdim. Kızımı son kez kucağıma
aldığımı bilerek ondan ayrılırken kalbim *acıyordu*.

Killian'a doğru döndüm, yüzümü onun boğazına gömdüm ve sessiz bir
ığlık attım. Bu şekilde ne kadar oturduğumuzu bilmiyordum ama sonunda
ağlayacak gözyaşım kalmamıştı. Başım ağrıyordu ve vücudum son derece
ağrıyordu; ağır kalbim ise bugünün görünmez yaralarını taşıyordu.

"Alina'nın kız kardeşlerini görmek istiyorum," dedim sonunda.

Otuz dakika sonra kızlarımın kaldığı yenidoğan yoğun bakım ünitesine götürüldüm. İki farklı kuvözdeydiler, küçük bedenlerine tüpler ve kablolar bağlıydı.

"Çok küçükler." Bir elimi kuluçka makinesinin dışına koyarken sesim çatallaştı. "İyiler, değil mi? Sağlıklılar mı? Güvende mi? Herhangi bir şey var mı? komplikasyonlar?"

Doktor nazik bir gülümsemeyle, "Her iki bebek de prematüre olmalarına rağmen oldukça iyi durumdalar," dedi. "Solunum sistemleri henüz tam olarak gelişmedi, bu yüzden nefes almak için yardıma ihtiyaçları var. Ayrıca emme ve yutma gibi refleksleri koordine etme yetenekleri de yok, bu nedenle beslenme ve sıvıların çoğunu bir serum veya beslenme tüpü aracılığıyla alacaklar.

Yine de, birkaç hafta içinde onları emzirebilmeniz gerekir. İyi ilerliyorlarsa belki daha da erken. Tabii ki eve gitmeden önce birkaç kilo daha almaları gerekiyor."

Sol tarafımdaki kuvözü işaret etti. "Bir Numaralı Bebek sadece üç kilo ve üç ons ağırlığında." Sonra en yakınımdaki kuvözü işaret etti. "İki numaralı bebek üç kilo beş ons ağırlığında."

O kadar küçüklerdi ki; küçük bedenleri için çok büyük görünen bezlerle o kuvözlerde çok kırılgan görünüyorlardı.

"Onları tutabilir miyiz?" Killian kızlarımıza hem şaşkınlık hem de *korku* içinde bakarken sordu.

"Kesinlikle," diye cıvıladı doktor. "Kanguru bakımını, yani ten tene bakımı şiddetle tavsiye ediyoruz. Hem anne hem de baba burada olduğu için her iki bebeği de tutabilirsiniz."

Hemşireler kızlarımızı dikkatlice kendi odalarından çıkardılar. Kuvözlerden birini bana, diğerini de Killian'a getirdiler. Hastane önlüğümü indirmeme yardım ettiler ve ardından bebeğimi tüpleriyle birlikte çıplak göğüslerimin arasına yerleştirdiler.

Minik bir ağlama sesi çıkardı ve parmağımı yanağına hafifçe dokundurdum. "Sorun yok küçüğüm. İyisin," diye mırıldandım ona. Sıcak ve canlıydı, Alina'nın tam tersiydi. Bunun için ne kadar minnettar olsam da, yine de canım *acıyordu*.

Bakışlarım bir sandalyede oturan ve diğer kızımızı çıplak göğsüne bastıran Killian'a kaydı. Onun karşısında çok küçük ve savunmasız görünüyordu.

geniş göğüs. Ama hiç şüphesiz kızımızın orada olduğunu biliyordum. en güvenlisi. Sanki bir şekilde birbirimize bağlanmış gibiydik; aynı anda başını kaldırdı ve gözlerimiz kilitlendi. "O çok mükemmel," diye

mırıldandı.

Gözyaşları içinde başımı salladım. Onu şefkatle kucakladı ve bir parmağını yatıştırıcı bir şekilde sırtında aşağı yukarı gezdirdi.

Bebeğimin bulanık başını okşarken yaralı yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. "Sen Gracelynn'sin," dedim ona. "Sen bizim kutsamamızsın ve adını tanıdığım en saf ruhtan aldın."

"Ve sen de Lydia'sın," diye fısıldadı Killian, benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle. Kızımıza bakıyordu, onun küçücük benliğine hayran kalmıştı. "Bizim güzel, asil kızımız."

Bir saniye sonra kocamın gözleri benimkilerle buluştu ve kalbim tekledi. "Seni seviyorum," dedi.

"Seni seviyorum," diye nefes aldım.

Bir hafta sonra

Cameron uykuya daldığında alnına hızlı bir öpücük kondurdum ve yataktan kalktım. Kendime yiyecek bir şeyler bulmak için mutfağa doğru yürürken karnım gurulduyordu.

Killian yakında eve dönecekti ve sonra Gracelynn ve Lydia'yı ziyaret etmek için geri dönecektik. Hastanede iyileşirken, zamanımın çoğunu YYBÜ'de kızlarımla geçirebildim. Ancak onlar sadece altı günlükken, resmi olarak tamamen iyileşmiş ve sağlıklı kabul edildim, bu nedenle hastaneden taburcu edildim. Onlarla birlikte kalmaktan başka istediğim bir şey yoktu ama yapamadım.

Cameron'ın bana ihtiyacı vardı. Ve kız kardeşleri eve dönecek kadar güçlenmeden önce neredeyse iki ay boyunca YYBÜ'de kalmak zorunda kaldılar.

Yeni bebeklerimizi hastanede bırakıp eve onsuz dönmek yürek parçalayıcı bir deneyimdi. Eve döndüğümüz ilk iki gün bütün gece ağladığımı hatırlıyorum. Alina'yı kaybettiğimiz için hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Ve ben de bebeklerimle yirmi dört-yedi saat birlikte olamayacağım gerçeği.

İki hafta geçti ve ben hala kendimi çok *çaresiz* hissediyordum. Akıl sağlığımı bir nebze de olsa koruyan şey pompalamaktı. Anneleri olarak yapabildiğim tek şey buydu, bu da onların büyümesine ve gelişmesine katkıda bulunuyordu.

Mesajlarım arasında gezinirken soğuk hindili sandviçimi çiğniyordum. Hastaneden taburcu olduktan sonra tüm sosyal medya uygulamalarımı sildim ve internete girmeyi bıraktım. Ne yaptıklarını bilmek istemiyordum. artık benim hakkımda konuşuyorlardı. Umursamayayı bıraktım çünkü onlar

her zaman benden nefret etmek için bir neden bulurlar. Artık endişelenmem gereken daha önemli şeyler vardı.

Oyun uygulamalarım arasında gezinirken yanlışlıkla haberlere tıkladım ve kaydırmadan önce bir başlık dikkatimi çekti.

Kalbim tekledi ve sandviçimi düşürdüm. En son haber makalesini okurken sandviçim mutfak tezgahının üzerine dağınık bir şekilde sıçradı. Midem çalkalandı ve kalbim boğazımda, öğürme dürtüsüne karşı savaştım.

Tanrım, Killian ne yaptı?

Şok damarlarımda dolaşıyordu ve o evimizin kapısından içeri girdiğinde ben hâlâ iri gözlerle telefonuma bakıyordum. "Ben geldim," dedi bitkin bir şekilde.

Mutfağa doğru yürüdü, kravatını dikkatsizce çekiştirdikten sonra tezgâhın üzerine bıraktı. Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden üzerine yürüdüm. "Nedir bu?" Ona telefonumun ekranını göstererek sertçe sordum.

Killian makaleye bakmadı bile. Benim yerime geçerek beni tezgâhın arkasına itti ve gözlerimiz kilitlendi. "Yapmam gerekeni yaptım," dedi yavaşça, tam bir güvenle.

"Bana söylemedin," diye suçladım. "Neden bana söylemedin? Bu çok büyük bir karar, Killian. Başkanlık yarışından çekildin!"

Kalbim küt küt atıyordu ama o benim patlamam karşısında neredeyse hiç irkilmedi bile. Kocam çok sakın bir şekilde cevap verdiğinde onu tokatlamak istedim. "Haberlerde okuyacağınızı biliyordum ve size bunu söylemek için eve geliyordum."

Titreyen bir nefes almadan önce başımı salladım. "Neden?"

Dudakları acı tatlı bir gülümsemeyle kıpırdadı. "Karımdan nefret eden bir ülkeye liderlik edemem ve çocuklarımızı böyle zehirli bir ortamda yetiştirmeyi reddediyorum. çevre."

"Elde etmek için bu kadar çok çalıştığın bir şeyi bırakıp gitmene izin veremem." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. "İki lanet olası Bu noktaya gelmek için onlarca yıl çalıştınız. Kendini bu fırsata layık hale getirmek için. Benim için bundan vazgeçmene izin vermeyeceğim. Bu senin hayalin," diye bağırdım ve yumruklarım göğsüne bastırdım.

Killian'ın kolu uzandı ve elimi kavradı, dudakları dudaklarıma çarpmadan önce beni kendisine çekti. Çıgıllıklarını yuttu ve soluğumu öptü. Dili ağzımın içine girdi ve beni tattı. "Sen benim rüyamsın," diye dudaklarıma yapıştı.

"Yapma bunu," diye yalvardım güçsüzce. "Pişman olacaksın ve sonra benden nefret edeceksin."

Alnını benimkine doğru eğdi. "Ülkemi seviyorum ama bir seçim yapmam gerekirse her zaman seni seçerim. Ama ne var biliyor musun? Seçmek zorunda bile değilim çünkü sen benim tek seçeneğimsin Julianna. Her zaman ve sonsuza dek.

Yeminlerimizi hatırlıyor musun?"

"Yeminlerimi hatırlıyorum. Sana destek olacağımı söyledim; hayallerinde, başarılarında yanında olacağım. Her zaman."

Kalplerimiz aynı ritimde çarpıyordu ve tüm vücudum titriyordu. Killian dudaklarıma şefkatli bir öpücük daha kondurdu. "Ve sen beni destekliyorsun. Her zaman destekledin. Ailemiz benim hayalim."

"Kurban etmene izin veremem-"

"Ve kendi bencil hırslarım için *bizi* feda etmeyeceğim."

Parmaklarım göğsüne saplandı, güçlü kalp atışlarını hissettim. Karanlık bakışlarında son derece içtenlik vardı ve pişmanlık ya da hayal kırıklığı aradım ama bulamadım. Bu konuda gerçekten ciddiye. Omuzlarım çöktü, mücadele beni terk etti.

Killian kollarını bana doladı, beni daha yakın tuttu. Kollarında güvende ve sıcaktım. "Gracelynn ve Lydia yenidoğan yoğun bakım ünitesinden taburcu olur olmaz, seni ve bebeklerimizi eve götüreceğim, Prenses."

"Ben evimdeyim. Seninleyim. Senin kollarındayım. Ben evimdeyim, Killian." Ama ne demek istediğini çok iyi biliyordum.

Adaya geri dönüyorduk, bu zehirli ortamdan uzaklaşıp ait olduğumuz yere gidiyorduk. Mutlu ve güvende olduğumuz bir yere.

Evimiz diyebileceğimiz bir yer.

EPILOG

Patlak lastiğimi tekmelemeden önce arabama "Bok herif," diye tısladım. "Bugün benden gerçekten vazgeçmek zorunda mıydın? Önemli bir görüşmem var!"

Arabam neredeyse hurda bir parçaydı ama yarı zamanlı bebek bakıcılığı işinden de fazla bir şey alamazdım. Ve şimdi muhtemelen mülakatımı kaçıracaktım.

Lastiğimi daha yakından incelemek için eğildim, ancak el çantam fırlayarak açıldı ve içindekiler yere döküldü.

Sinirli bir hırıltıyla el çantamı dağınıklığın yanına bıraktım ve sonra krikoyu ve yedek lastiğimi çıkararak bagajıma doğru yürüdüm. Patlak bir lastiği değiştirebilirdim, tek sorun bu işte pek iyi olmamamdı ve on dakikadan fazla sürebilirdi. Lanet olsun, bugün daha kötü olabilir miydi?

"Affedersiniz hanımefendi," diye seslendi derin bir ses arkamdan. Ağır Ayak sesleri bana yaklaştı ve sonra sesi çok çok daha yakındı. "Yardıma ihtiyacın var mı? Kötü bir gün geçiriyor gibi görünüyorsun. Yardım edebilirim.

senin için lastikleri değiştiririm."

"Teşekkür ederim," dedim arkamı dönmeden kibarca. "Ama bunu yapabilirim."

Patlak lastiğin yanına diz çöktüm ve muhtemelen krikoyu açmaya çalıştım ama sonra elimden kaydı. Gözlerim kapandı ve gözlerimi tekrar açmadan önce derin bir nefes aldım. Saatime hızlıca bir göz attığımda görüşmeme çok geç kalacağımı ve bunu göze alamayacağımı anladım.

Bu işi alırsam, sonunda garsonluğu ve bebek bakıcılığını bırakabileceğim. Kırımı zamanında ödeyebilir ve yemek gibi temel ihtiyaçlar için ayıracak yeterli param olabilir.

Topuklarımın üzerinde dönerek yabancıyla yüzleştirdim ve onu görünce nefesim kesildi. Uzun boyluydu, *gerçekten* uzun. Boyum 1.80'di, yani pek kısa sayılmazdım ama bu adam benden daha uzun boyluydu. En az 1.80 olmalıydı.

Bay Stranger Danger kalın kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, uzun kollarının altında pazı kasları kabarmıştı. O bir Vücut geliştirmeci mi? Çünkü lanet olsun, tamamen kaslıydı.

Bakışlarım yontulmuş yüzünde, dağınık siyah saçlarında ve mavi gözlerinde gezindi. Bir aşk romanından fırlamış gibiydi, kindle'ımda okumayı sevdiğim müstehcen romanlardan.

Mavi gözleri tıpkı benim ona yaptığım gibi beni taradı ve dudakları yavaş bir sırtışla seğirdi. "Lastik," diye mırıldandı. "Değiştirmemi ister misin?"

Kalbim kekeleyerek berbat arabama doğru işaret ettim. "Buyurun," diye cevap verdim, biraz nefes nefese.

Arabama doğru yürüdü ve sonra çömelip hemen işe koyuldu. "Gitmen gereken bir yer var mı? Dükkândan çıkarken acelen var gibiydi," dedi yumuşak bir ses tonuyla, tüylerimi diken diken eden derin bir tınıyla.

"Evet, bir görüşmem var." Uzun boylu ve erkeksi formuna hayranlıkla bakarak küçük bir adım geri attım. Koyu renk kot pantolonu poposunu sıkıca sarıyordu ve hızla başka tarafa baktım. Tamam, yalan söyledim. Kesinlikle kışına gizlice bir göz attım.

Lastiğimi değiştirmesi sadece birkaç dakika sürdü ve işi bittiğinde ellerini kot pantolonuna sildi ve ayağa kalktı. "İşte oldu. Hepsi bitti, leydim."

"Teşekkür ederim," diye nefes aldım, dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Gerçekten minnettarım."

Bay Stranger Danger bana doğru bir el uzattı ve ben de hiç sorgulamadan elini tuttum. Sanki tamamen içgüdüsel; görünmez bir ip beni ona doğru çekiyordu. Bu hiç mantıklı değildi. Neden ondan bu kadar etkilenmişim? Daha önce birkaç erkekle çıkmıştım ama ilk buluşmamızda hiç kimse beni bu kadar etkilememişti.

"Elias," dedi kendini tanıtarak.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Gülümsemem genişledi. "Ben Arabella."

Elias elimi sıktı ve tekrar konuştuğunda ismim sanki tadına bakıyormuş gibi baştan çıkarıcı bir şekilde dilinden döküldü. "*Arabella*."

Zaman yavaşladı ve ürpertici bir nefes verdim. Bu adamla daha önce hiç karşılaşmamıştım ama sesindeki, dokunuşundaki ya da kokusundaki tanıdıklığı açıklayamıyordum.

Thud. Thud. Thud.

SON

YAZARIN NOTU:

Geleceklerine daha yakından bakmak isterseniz...

Julianna ve Killian Isle Rosa-Maria'ya geri döndüler, böylece her zaman sevdikleri insanlarla çevrililer. Cameron kız kardeşlerine karşı son derece korumacıdır.

Ragna sonunda Champ adında bir tay doğurur. Cameron'dan beri Babasıyla aynı at sevgisini paylaştığı için Champ'i kendi atı olarak sahiplendi. Tabii ki ne Julianna ne de Killian onu reddetti.

Arabella ve Elias'a gelince...

Yeniden aşık oldular.

Ve bu sefer? Sonsuza dek mutlu yaşadılar.

Benimle bağlantı kurun!

A VOW OF FOREVER'ı beğendiniz mi? Gelin ve okuyucu grubuma katılın:

<https://www.facebook.com/groups/1738794629699569/>

ya da yazar sayfamı beğenerek gelişmelerden haberdar olabilirsiniz!

Facebook:

<https://www.facebook.com/AuthorLy.James/>

Instagram: <https://www.instagram.com/authorlylahjames/>

Veya Bültenime kaydolabilirsiniz: <http://bit.ly/32XJGFR>

-

TEŞEKKÜR

Vivvi, sana nasıl teşekkür edebilirim? Sen benim kayam ve kalbimin bir parçasısın. Karakterlerimi, bebeklerimi en az benim kadar, hatta daha fazla sevdiğin için teşekkür ederim. Sen benim hayatımın ayısın.

Harika editörüm Rebecca - sabrınız takdire şayan. Benden nefret etmediğin için teşekkür ederim. Çok sıkışık bir programda benimle çalıştın. Çılgınca ama bu kitabı gerçekten mümkün kıldınız. Beni kovduğunu sanmıştım ama kovmadın. Bunun için sonsuza dek minnettarım. Elimi tuttuğun için teşekkür ederim. Sen benim duygusal destek sistemimdin.

Brianna Hale, eğer yazma koşullarımız olmasaydı, bu kitabı asla bitiremezdim. En kötü zamanımda ihtiyacım olan arkadaş olduğun için teşekkür ederim.

Ailem, hiç bitmeyen desteğiniz ve sevginiz için teşekkür ederim.

Kız arkadaşım Cat'e... cidden, sensiz ne yapardım? Suse, her zaman yanımda oldun, çılgınlıklarımı destekledin ve seni daha da çok seviyorum. Kitabımı güzelleştirdin - teşekkür ederim!

SOKAK EKİBİME özel teşekkürler! Kendinizi bu kadar adanmış olmanız beni çok şaşırttı.

Blog yazarlarına ve bu kitabı tanıtmak için zaman ayıran herkese, harikasınız! Size çok teşekkür ederim. Güzel okurlarıma, her birinize tek tek kocaman teşekkür ederim. Canlarım benim. Hiç bitmeyen desteğiniz ve sevginiz bizi bu yola çıkardı. Tüm çılgınlıklarımdayan yanımda olduğunuz için teşekkür ederim.

YAZAR HAKKINDA

Lylah James tüm boş zamanlarını yazmak için kullanıyor. Eğer ders çalışmıyor, uyumuyor, yazmıyor ya da çalışmıyorsa - burnunu iyi bir kitaba gömülü olarak bulabilir

romantik kitap, tercihen ateşli bir alfa erkeği ile. Yazmak onun tutkusu.

Kafasının içindeki sesler durmuyor ve onların duyulmayı ve okunmayı hak ettiğine inanıyor. Lylah James, ağzının suyunu akıtan ve tam bir alfa erkek ile güçlü ve tatlı kadın kahramanlar hakkında yazıyor. Okurlarını ağlatıyor, bayıltıyor, küfrettiriyor, öfkeliendiriyor ve aşık ediyor. Çoğunlukla Kraliçe olarak bilinir

Cliffhanger'lar ve #evilauthorwithablacksoul, okuyucularının kalbini kırmayı ve sonra onları onarmayı seviyor.

LYLAH JAMES'İN KİTAPLARI

Lekeli Kalpler Serisi

Mafya ve Meleği: Birinci Bölüm

Mafya ve Meleği: İkinci Bölüm Mafya

ve Meleği: Üçüncü Bölüm Kan ve

Güller

Mafya ve Saplantısı: Birinci Bölüm

Mafya ve Saplantısı: İkinci Bölüm

Doğruluk ve Cesaret Düeti

CESARETİN VAR MI? (Birinci Kitap)

SİZE CESARET EDİYORUM (İkinci kitap, sonuç)